

Zarząd Województwa Lubelskiego

**REGIONALNY PROGRAM
OPERACYJNY
WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO
na lata 2007 – 2013**

**NARODOWA
STRATEGIA SPÓJNOŚCI**

Dokument przyjęty przez Komisję Europejską w dn. 2 października 2007 r.

WPROWADZENIE

Lata 2007-2013 to okres niepowtarzalnej szansy dla Województwa Lubelskiego, którą stwarzają fundusze strukturalne. Nasze województwo ma możliwość skorzystania ze znacznie większej kwoty dofinansowania niż miało to miejsce w latach 2004-2006. Spośród licznych programów operacyjnych szczególną rolę ma do odegrania *Regionalny Program Operacyjny Województwa Lubelskiego na lata 2007-2013* (RPO WL), gdyż w odróżnieniu od innych tego typu instrumentów jest on nie tylko wdrażany, ale również przygotowany i zarządzany przez samorząd województwa. Regionalizacja RPO WL stwarza możliwość jeszcze bardziej skutecznej absorpcji środków unijnych a zarazem rozwoju Lubelszczyzny oraz wyrównania różnic dzielących Województwo Lubelskie od innych regionów Unii Europejskiej, a przez to realizację założeń odnowionej Strategii Lizbońskiej w zakresie rozwoju gospodarczego i wzrostu zatrudnienia.

RPO WL jest jednym z 16 regionalnych programów operacyjnych, których zadaniem jest realizacja Strategii Rozwoju Kraju oraz Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia (Narodowej Strategii Spójności), przez co mają się one przyczynić do wzrostu gospodarczego oraz do zwiększenia zatrudnienia.

Regionalny Program Operacyjny Województwa Lubelskiego na lata 2007-2013 przyczyni się do wykonania powyższego zadania poprzez realizację swojego celu głównego, którym jest **podniesienie konkurencyjności Lubelszczyzny prowadzące do szybszego wzrostu gospodarczego oraz zwiększenia zatrudnienia z uwzględnieniem walorów naturalnych i kulturowych regionu.**

Cel główny programu wynika bezpośrednio z celu nadrzędnego *Strategii Rozwoju Województwa Lubelskiego na lata 2006-2020* i jest dostosowany do odpowiednio krótszego okresu realizacji RPO. Zorientowany jest na przełamanie występujących barier rozwojowych i stanowi podstawę modernizacji struktury gospodarczej oraz wzmocnienia spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej regionu.

Realizacja projektów w ramach RPO WL przyczyni się do osiągnięcia celów określonych przez *Politykę spójności wspierającą wzrost gospodarczy i zatrudnienie: Strategiczne Wytyczne Wspólnoty, 2007-2013 (SWW)*, a także celów zawartych w dokumentach strategicznych i operacyjnych opracowanych na szczeblu krajowym.

Ramy prawne dla RPO WL stanowi Rozporządzenie Rady (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) 1783/1999; a także Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999.

Podczas przygotowywania dokumentu uwzględniono wnioski z przeprowadzonej oceny ex ante oraz wnioski z konsultacji społecznych, a także uwagi, które pojawiły się podczas negocjacji z Komisją Europejską i konsultacji programu z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego.

Ze względu na możliwość finansowania programu operacyjnego wyłącznie z jednego funduszu RPO WL będzie narzędziem realizacji tych obszarów określonych w *Strategii Rozwoju Województwa Lubelskiego*, które mogą być wspierane przez Europejski Fundusz Rozwoju

Regionalnego. Działania realizowane w ramach programu będą także finansowane przez środki krajowe, zarówno publiczne jak i prywatne.

Prace nad niniejszym programem operacyjnym rozpoczęto od przeprowadzenia diagnozy społeczno – gospodarczej Województwa Lubelskiego. Na jej podstawie opracowano strategię realizacji celów programu operacyjnego. Na kolejnym etapie przystąpiono do definiowania osi priorytetowych i alokowania określonych środków na ich realizację. Skupiono się również na ukazaniu komplementarności RPO z innymi programami operacyjnymi w szczególności z *Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich* współfinansowanym z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz z Programem Operacyjnym *Kapitał Ludzki* współfinansowanym przez Europejski Fundusz Społeczny. Opracowano plan finansowy a także system realizacji programu. Ponadto przedstawiono wyniki oceny ex-ante wraz z oceną spodziewanego efektu makroekonomicznego oraz oceny przewidywanego wpływu programu na środowisko. Niniejszy dokument zawiera także sprawozdanie z przeprowadzonych konsultacji społecznych.

Spis treści

Rozdział 1.

DIAGNOZA SYTUACJI SPOŁECZNO-GOSPODARCZEJ WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO	str. 7
1.1. Diagnoza.....	str. 7
1.1.1. Aksjologia i uwarunkowania.....	str. 7
1.1.2. Gospodarka i jej konkurencyjność.....	str. 11
1.1.3. Społeczeństwo i zasoby ludzkie.....	str. 31
1.1.4. Przestrzeń i jej atrakcyjność.....	str. 47
1.2. Analiza efektywności wykorzystania wsparcia ze środków publicznych dla województwa lubelskiego w latach 1999-2006.....	str. 66
1.2.1. Wprowadzenie.....	str. 66
1.2.2. Efekty finansowe.....	str. 67
1.2.3. Efekty rzeczowe.....	str. 69
1.3. Analiza SWOT.....	str. 85

Rozdział 2.

STRATEGIA REALIZACJI REGIONALNEGO PROGRAMU OPERACYJNEGO.....	str. 89
2.1. Cel główny RPO WL.....	str. 89
2.2. Cele szczegółowe RPO WL.....	str. 91
2.3. Strategia realizacji celów.....	str. 97
2.3.1 Zgodność RPO z celami i priorytetami Krajowego Programu Reform na lata 2005-2008 na rzecz realizacji Strategii Lizbońskiej.....	str. 98
2.3.2 Zgodność RPO z celami i priorytetami Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia 2007-2013 wspierających wzrost gospodarczy i zatrudnienie (Narodowej Strategii Spójności).....	str. 99
2.4 Informacja na temat komplementarności pomiędzy RPO a innymi programami finansowanymi ze środków polityki spójności oraz programami finansowanymi z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich i Europejskiego Funduszu Rybackiego.....	str. 100
2.4.1 Komplementarność RPO z Europejskim Funduszem Rolnym na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich.....	str. 100
2.4.2 Komplementarność RPO z Programem Operacyjnym Rozwój Polski Wschodniej 2007-2013.....	str. 101
2.4.3 Komplementarność RPO z Programem Operacyjnym Kapitał Ludzki.....	str. 102
2.4.4 Komplementarność RPO z Europejskim Funduszem Rybackim.....	str. 103
2.4.5 Demarkacja.....	str. 104
2.4.6 Mechanizmy kontroli krzyżowej – cross - checking.....	str. 104
2.5 Polityki horyzontalne Unii Europejskiej w Regionalnym Programie Operacyjnym Województwa Lubelskiego na lata 2007-2013.....	str. 105

Rozdział 3.

OSIE PRIORYTETOWE REGIONALNEGO PROGRAMU OPERACYJNEGO WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO NA LATA 2007-2013	str. 109
Oś Priorytetowa I: Przedsiębiorczość i innowacje.....	str. 109
Oś Priorytetowa II: Infrastruktura ekonomiczna.....	str. 116

Oś Priorytetowa III: Atrakcyjność obszarów miejskich i tereny inwestycyjne.....	str. 121
Oś Priorytetowa IV: Społeczeństwo informacyjne.....	str. 125
Oś Priorytetowa V: Transport.....	str. 129
Oś Priorytetowa VI: Środowisko i czysta energia.....	str. 137
Oś Priorytetowa VII: Kultura, turystyka i współpraca międzyregionalna.....	str. 144
Oś Priorytetowa VIII: Infrastruktura społeczna.....	str. 151
Oś Priorytetowa IX: Pomoc techniczna.....	str. 159
Rozdział 4.	
PLAN FINANSOWY.....	str. 162
Rozdział 5.	
SYSTEM REALIZACJI REGIONALNEGO PROGRAMU OPERACYJNEGO.....	str. 168
5.1 Kompetencje instytucji zaangażowanych w zarządzanie RPO - Koordynacja.....	str. 168
5.1.1 Koordynacja na poziomie NSRO – Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego.....	str. 168
5.1.2 Koordynacja 16 Regionalnych Programów Operacyjnych – Instytucja Koordynująca Regionalne Programy Operacyjne.....	str. 168
5.1.3 Koordynacja RPO z innymi programami realizowanymi w ramach NSRO oraz innymi programami finansowanymi z funduszy UE.....	str. 169
5.2 Zarządzanie Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Lubelskiego.....	str. 169
5.2.1 Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Lubelskiego.....	str. 169
5.2.2 Instytucja Pośrednicząca II stopnia.....	str. 170
5.2.3 Instytucja Certyfikująca.....	str. 171
5.2.4 Instytucja Audytowa.....	str. 173
5.2.5 Instytucja właściwa dla otrzymywania płatności pochodzących z Komisji Europejskiej.....	str. 175
5.2.6 Przepływy finansowe.....	str. 175
5.2.7 Procedury dotyczące uzyskanych odsetek.....	str. 177
5.2.8 Pomoc publiczna, zamówienia publiczne i projekty generujące dochód.....	str. 177
5.3 Procedura wyboru projektów w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubelskiego na lata 2007-2013.....	str. 177
5.4 Krajowy System Informatyczny na okres 2007-2013 (SIMIK 07-13)	str. 178
5.5 Opis procedur przewidzianych dla zapewnienia niezawodności komputerowych systemów raportowania księgowego, monitoringu i finansowego.....	str. 180
5.6 Informacje dotyczące wewnętrznego obiegu informacji pomiędzy „podmiotem centralnym (MS Liaison)” oraz podmiotami zgłaszającymi zapotrzebowanie na dostęp/modyfikację praw dostępu do SFC2007.....	str. 181
5.7 Monitorowanie.....	str. 181
5.8 Kontrola.....	str. 183
5.9 Ocena (ewaluacja)	str. 184
5.10 Komunikacja i promocja.....	str. 186
5.11 Zasada partnerstwa.....	str. 189
5.12 Mechanizmy zapewniające przestrzeganie zasad i przepisów związanych	

z instrumentem cross-financing.....	str. 190
Rozdział 6.	
OCENA EX-ANTE WRAZ Z OCENĄ SPODZIEWANEGO EFEKTU MAKROEKONOMICZNEGO.....	str. 190
Rozdział 7.	
OCENA PRZEWIDYWANEGO WPŁYWU PROGRAMU NA ŚRODOWISKO.....	str. 192
7.1 Podstawy formalno-prawne.....	str. 192
7.2 Proces opracowania i konsultacji Prognozy oddziaływania na środowisko projektu RPO WL.....	str. 193
7.3 Generalne założenia metodyczne.....	str. 193
7.4 Projekt RPO w kontekście najistotniejszych dokumentów strategicznych na poziomie krajowym i regionalnym.....	str. 194
7.5 Potencjalne znaczące oddziaływania realizacji RPO na środowisko.....	str. 195
7.5.1 Oddziaływania negatywne.....	str. 195
7.5.2 Oddziaływania pozytywne.....	str. 196
7.6 Wnioski i rekomendacje.....	str. 196
Załączniki:	
Załącznik 1. Indykatory wykaz dużych projektów.....	str. 198
Załącznik 2. Lista wskaźników kontekstowych dla RPO.....	str. 199
Załącznik nr 3. Schemat instytucjonalny RPO Województwa Lubelskiego.....	str. 204
Załącznik nr 4. Schemat organizacyjny wskazujący rozmieszczenie Instytucji Zarządzających RPO, Instytucji Koordynującej RPO, Instytucji Certyfikującej i Instytucji Audytorowej oraz instytucji odpowiedzialnej za otrzymywanie płatności z KE.....	str. 205
Załącznik nr 5. Przepływy finansowe i certyfikacja w Regionalnych Programach Operacyjnych.....	str. 207

Rozdział 1.

Diagnoza sytuacji społeczno-gospodarczej Województwa Lubelskiego

1.1. Diagnoza

1.1.1. Aksjologia i uwarunkowania

Zakres tematyczny diagnozy oraz przesłanki aksjologiczne

Zaprezentowana poniżej diagnoza rozwoju województwa lubelskiego oparta jest na analizie zewnętrznych i wewnętrznych uwarunkowań rozwoju regionu. Wynika ona nie tylko z konieczności przedstawienia specyfiki regionu w ujęciu społeczno-gospodarczym, ekologicznym i przestrzennym, ale również odnosi się do kontekstu realizacji polityki spójności Unii Europejskiej. Zakres tematyczny i kształt diagnozy odpowiada przyjętym założeniom opracowania regionalnych programów operacyjnych, zakładającym między innymi selektywne i syntetyczne ujęcie obszarów diagnostycznych oraz ich bezpośrednie powiązanie z celami i priorytetami polityki spójności Unii Europejskiej realizowanej w wymiarze społecznym, gospodarczym i terytorialnym.

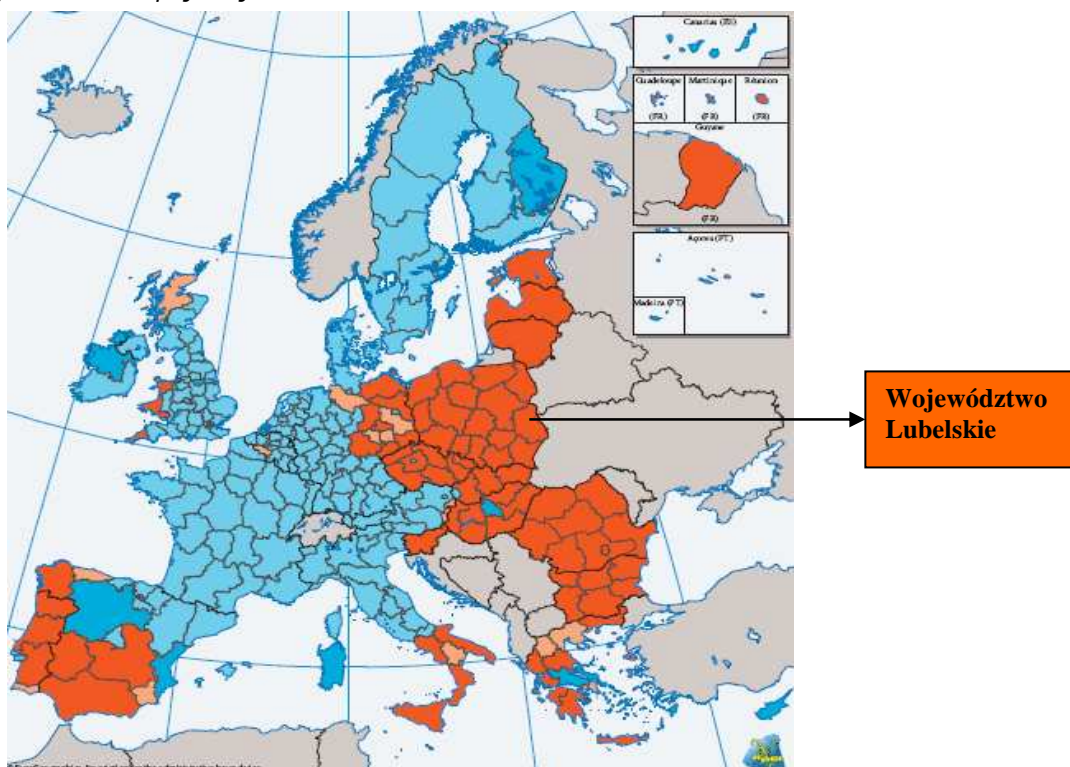
Podstawą do określenia zakresu diagnozy, a następnie zaprojektowania przyszłych działań rozwojowych, są z jednej strony obszary wsparcia wynikające z obecnego kształtu polityki spójności, zaś z drugiej strony zestaw fundamentalnych wartości i zasad, którymi kieruje się Wspólnota Europejska realizując swoje cele rozwojowe. Przy opracowaniu diagnozy i określeniu na jej podstawie przyszłych kierunków rozwoju województwa kierowano się między innymi następującymi przesłankami aksjologicznymi:

- *zrównoważony rozwój* (poprawa jakości życia obecnych i przyszłych pokoleń, przy zachowaniu zasobów przyrodniczych i dziedzictwa kulturowego oraz właściwej struktury demograficznej społeczeństwa)
- *społeczeństwo i gospodarka oparta na wiedzy i innowacji* (uznanie wykształcenia, wiedzy, informacji i kultury za fundament społeczno-gospodarczego rozwoju)
- *solidarność i równość społeczna* (zapewnienie równych szans wszystkim społecznościom i grupom społecznym, silna tożsamość kulturowa na poziomie lokalnym i regionalnym, zapobieganie wszelkim formom dyskryminacji i integracja osób wykluczonych społecznie)
- *subsydiarność i dobre rządzenie* (rozwój samorządności terytorialnej i społeczeństwa obywatelskiego przy zachowaniu autonomii i partnerstwa między administracją państwową oraz strukturami samorządowymi i pozarządowymi)
- *partnerstwo i współpraca* (umacnianie procesów integracyjnych i budowanie spójności Europy).

Uwarunkowania zewnętrzne

Województwo lubelskie jest jednym z 254 regionów Unii Europejskiej i jego przyszły rozwój będzie w dużym stopniu uzależniony od czynników i procesów rozwojowych zachodzących poza województwem. Trudno jest na obecnym etapie programowania zidentyfikować wszystkie procesy, którym będzie podlegał region, jak również ocenić skalę ich oddziaływania na rozwój społeczny i gospodarczy województwa. Poniżej dokonano krótkiego przeglądu najważniejszych uwarunkowań, które mogą mieć znaczący wpływ na przyszły kształt rozwoju województwa lubelskiego.

Mapa 1. Regiony w Unii Europejskiej

Źródło: DG Regio

a) Ogólna charakterystyka województwa

Województwo lubelskie położone jest we wschodniej części Polski. Jest regionem dużym (ponad 25 tys. km²), ale stosunkowo słabo zaludnionym (2180 tys. mieszkańców na koniec 2005). Pod względem gęstości zaludnienia (87 os/km²) województwa zajmuje 12 lokatę w kraju (71,3% średniej krajowej oraz 76,3% średniej UE¹). Region charakteryzuje się jednym z najniższych wskaźników urbanizacji w kraju, wynoszącym niespełna 47% (14 miejsce w Polsce).

W podziale administracyjnym województwa wyróżnia się 4 miasta na prawach powiatu (Lublin, Chełm, Biała Podlaska, Zamość), 16 gmin miejskich, 21 gmin miejsko-wiejskich i 172 gminy wiejskie. Zgodnie z klasyfikacją NTS w województwie wydzielono 3 podregiony NTS3: białkopodlaski, chełmsko-zamojski oraz lubelski. Najbardziej rozwiniętą częścią województwa jest podregion lubelski, ze stolicą regionu – Lublinem, który jest uważany za największy ośrodek gospodarczy i akademicki we Wschodniej Polsce.

¹ Średnia UE rozumiana jest jako średnia dla 25 państw członkowskich.

Województwo lubelskie leży na wschodnich obrzeżach Unii Europejskiej, z dala od głównych centrów rozwojowych Europy i Polski. Graniczy bezpośrednio z Białorusią i Ukrainą, wyznaczając zewnętrzną granicę Unii Europejskiej na odcinku prawie 470 km. Położenie przygraniczne może być źródłem zarówno szans jak i zagrożeń dla regionu. Jednym z warunków przezwyciężenia peryferyjności województwa powinien być wszechstronny rozwój kontaktów transgranicznych z Białorusią i Ukrainą oraz poprawa dostępności komunikacyjnej województwa w układzie krajowym i międzynarodowym. W tym celu należy dążyć do rozwoju infrastruktury wchodzącej w skład głównych korytarzy transportowych łączących Zachód i Wschód Europy, w tym drogi A2 w II korytarzu TEN-T, dróg nr 17 i 12 w korytarzu pomocniczym TEN-T łączącym Północ Europy z Ukrainą, a także drogi S19 łączącej państwa bałtyckie z Europą Środkową.

b) Historyczne zapóźnienia w rozwoju regionu

Województwo lubelskie, podobnie jak cały obszar Polski Wschodniej, jest regionem relatywnie słabo rozwiniętym, ponieważ procesy modernizacji – w tym głównie urbanizacja, uprzemysłowienie i zmiany technologiczne w rolnictwie – przychodziły do Polski z Zachodu i w zasadzie nie przekraczały linii Wisły. Zapóźnienia regionu są więc długotrwałe, i co za tym idzie bardzo trudne do przezwyciężenia w krótkim horyzoncie czasu². Potrzeba będzie zatem znacznie większego wysiłku organizacyjnego i nakładów finansowych na przełamanie głównych barier w rozwoju, i to zarówno w odniesieniu do struktur materialnych, społecznych, jak i instytucjonalnych.

c) Globalizacja i konkurowanie w układach sieciowych

Współczesna gospodarka kształtowana jest przez trzy wzajemnie powiązane procesy: globalizację, konkurencję i innowacje. Trwałą przewagę konkurencyjną uzyskują te regiony, w których funkcjonują przedsiębiorstwa zdolne do tworzenia i absorbowania innowacji. Przedsiębiorstwa innowacyjne lokują się tam, gdzie uzyskują korzystne warunki rozwoju. W konkurowaniu o nowe inwestycje, ilościowe czynniki lokalizacji (dostępność do zasobów naturalnych, siła robocza, infrastruktura transportowa) zaczynają stopniowo przegrywać z czynnikami jakościowymi (kwalifikacje, niezawodna i szybka infrastruktura, zaplecze badawczo-rozwojowe, rozwinięte otoczenie wspierania biznesu, sprawna administracja, warunki życia i pracy). Na znaczeniu zyskuje nie tylko kapitał ludzki (na który składają się kwalifikacje i umiejętności poszczególnych ludzi), ale także kapitał społeczny, czyli umiejętność współdziałania, zaufanie oraz sprawność instytucjonalna całego regionu. Przed województwem stoi więc poważne wyzwanie jak w sposób optymalny wykorzystać wewnętrzny potencjał regionu i stworzyć podstawy sprawnego systemu innowacji, zdolnego do konkurowania w układzie krajowym i międzynarodowym.

d) Procesy integracyjne w ramach Unii Europejskiej

W wyniku postępujących procesów integracyjnych w Europie i realizacji polityki wspólnotowej UE będzie stopniowo następowała integracja przestrzeni europejskiej poprzez:

² Ekspertyza Prof. Grzegorza Gorzelaka „Strategiczne kierunki rozwoju Polski Wschodniej”, wykonana w ramach opracowania Strategii rozwoju społeczno-gospodarczego Polski Wschodniej do roku 2020.

- umacnianie i promowanie mechanizmów wolnej konkurencji na całym obszarze Unii,
- tworzenie warunków swobodnego przepływu osób, dóbr, informacji i kapitału,
- inicjowanie i współfinansowanie przedsięwzięć w zakresie rozwoju krajowej i europejskiej infrastruktury technicznej,
- tworzenie całego systemu układów sieciowych, przyspieszających i racjonalizujących procesy tworzenia i dyfuzji innowacji,
- restrukturyzującą terenów wiejskich i stworzenie jednolitych warunków konkurencji dla sektora rolnego w Europie.

Z licznych analiz oceniających możliwy wpływ procesów integracyjnych na rozwój regionów w Polsce wynika, że w dłuższej perspektywie czasu województwo lubelskie może oczekiwać pojawienia się szeregu korzystnych zjawisk, takich jak: wzrost obrotów w handlu zagranicznym, zwiększony napływ inwestycji zagranicznych, a także transfer nowych technologii do gospodarki. Wśród najbardziej narażonych na negatywne skutki integracji dziedzin są rolnictwo i rynek pracy. Oczekiwane negatywne skutki to przede wszystkim likwidacja znacznej ilości gospodarstw rolnych oraz degradacja i depopulacja obszarów wiejskich, spowodowana między innymi emigracją zarobkową do innych regionów Unii Europejskiej³.

e) Skala możliwych transferów płatniczych i efektywność ich wykorzystania

Ze wstępnych wyliczeń wynika, że województwo lubelskie może być jednym z głównych beneficjentów polityki strukturalnej Unii Europejskiej. Szacuje się, że w latach 2007-2015 sumaryczny napływ środków z UE do regionu może zamknąć się kwotą nawet 5 mld euro, co odpowiada wartości około 6% skumulowanego PKB na lata 2007-2013. Około 60% tej kwoty (3 mld euro) będzie pochodziło z regionalnego programu i krajowych programów operacyjnych, realizowanych na terenie województwa w ramach unijnej polityki spójności. Pozostała kwota (około 2 mld euro) będzie dostępna w ramach wdrażanych w województwie instrumentów Wspólnej Polityki Rolnej (w tym rozwój obszarów wiejskich oraz płatności bezpośrednie dla gospodarstw rolnych).

Skala możliwych transferów finansowych, a także zakres przewidywanych interwencji, mogą stanowić niepowtarzalną okazję zmodernizowania regionalnej gospodarki i nadrobienia wieloletnich zapóźnień cywilizacyjnych. Jednak zaabsorbowanie tak znacznych kwot i ich efektywne wydatkowanie będzie uzależnione od wielu czynników, w tym głównie od prorozwojowej strategii wydatkowania środków (zgodnie z celami Strategii Lizbońskiej), sprawności instytucjonalnej struktur wdrażających fundusze, a także od kondycji finansowej instytucji i beneficjentów realizujących projekty.

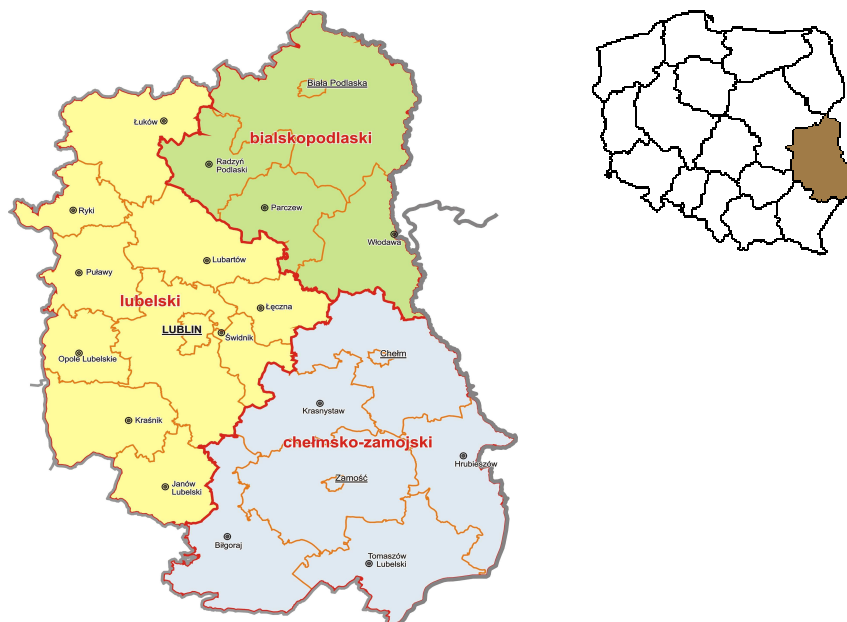
Kluczową rolę w procesie sprawnego pozyskiwania środków unijnych będą miały jednostki samorządu terytorialnego. Od ich zaangażowania i zdolności finansowych może zależeć końcowy sukces polityki strukturalnej województwa. Pomimo stosunkowo niskiego potencjału inwestycyjnego jednostek samorządu terytorialnego województwa lubelskiego (ocenanego łącznie na około 3,6 mld zł.)⁴, wydaje się, że istnieją realne szanse pełnego wykorzystania środków przeznaczonych dla województwa. Pełna absorpcja będzie w dużym stopniu uzależniona od

³ Profil wrażliwości gospodarki regionalnej na integrację z Unią Europejską: Województwo Lubelskie, pod redakcją Stanisława Umińskiego, IBnGR, Gdańsk, 2003.

⁴ Analiza i prognoza dochodów i wydatków publicznych Polski Wschodniej, Wojciech Misiąg, Warszawa 2006, str. 29.

sprawnego zarządzania płynnością finansową jednostek samorządowych oraz od uruchomienia efektywnych mechanizmów refundowania poniesionych kosztów.

Mapa 2. Podział województwa lubelskiego na podregiony NTS III

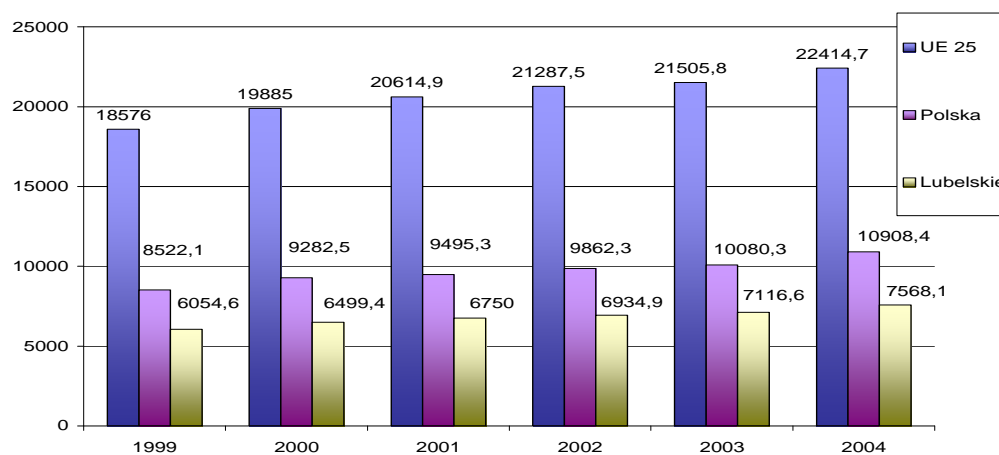

1.1.2. Gospodarka i jej konkurencyjność

Produkt Krajowy Brutto

Podstawowym wskaźnikiem opisującym potencjał gospodarczy regionu jest wielkość wytwarzanego Produktu Krajowego Brutto (PKB) na mieszkańca. W 2004 roku wartość PKB na głowę mieszkańca wyniosła 16,8 tys. zł (7568 € wg parytetu siły nabywczej), co stanowiło 69% średniego poziomu dla Polski i 33,8% średniej unijnej. Udział województwa w tworzeniu krajowego PKB wyniósł niespełna 4,0% i od kilku lat sukcesywnie spada.

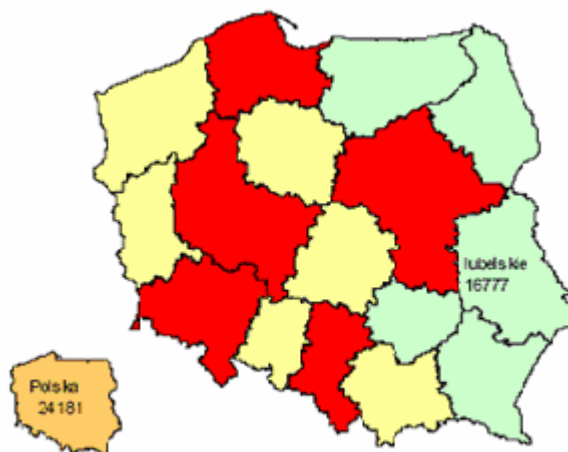
Wykres 1. PKB na 1 mieszkańca Unii Europejskiej kraju i województwie (wg parytetu siły nabywczej, w Euro)

Źródło: Opracowanie własne na podstawie: Eurostat

Wolniejszy rozwój gospodarczy województwa w stosunku do średniej krajowej wynika w dużym stopniu z niekorzystnej struktury gospodarki oraz niskiego poziomu nakładów inwestycyjnych na modernizację i odtworzenie majątku trwałego w regionie. Niewielkie możliwości finansowania inwestycji ze środków własnych powodują konieczność poszukiwania źródeł zewnętrznych, w tym środków pochodzących z bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) oraz funduszy strukturalnych. Biorąc pod uwagę niską zdolność regionu do przyciągania inwestycji zewnętrznych, należy przypuszczać, że głównym instrumentem modernizacji regionalnej gospodarki i pobudzania jej rozwoju będą fundusze strukturalne dostępne w ramach regionalnego programu i krajowych programów operacyjnych. Wielkość możliwych do zaangażowania środków oraz przewidywane obszary interwencji z pewnością zwiększą dynamikę tworzenia PKB w regionie, co w dłuższej perspektywie powinno doprowadzić do przyspieszenia procesu realnej konwergencji regionu z resztą kraju⁵.

Mapa 3. PKB na 1 mieszkańca w PLN

Źródło: *Warunki życia ludności w województwie lubelskim w latach 2003-2005*, Urząd Statystyczny w Lublinie, Lublin 2006

Struktura gospodarki

O konkurencyjności regionalnej gospodarki decyduje przede wszystkim wielkość i struktura tworzenia Wartości Dodanej Brutto (WDB). W roku 2004 wielkość WDB w regionie kształtowała się na poziomie 32,6 mld zł, co stanowiło 4% udziału krajowego i 0,16% w Unii Europejskiej⁶. Podobnie jak w przypadku PKB, od kilku lat obserwuje się niżą niż w kraju dynamikę wzrostu WDB, co nie pozwala na skuteczne wyrównywanie dysproporcji rozwojowych województwa.

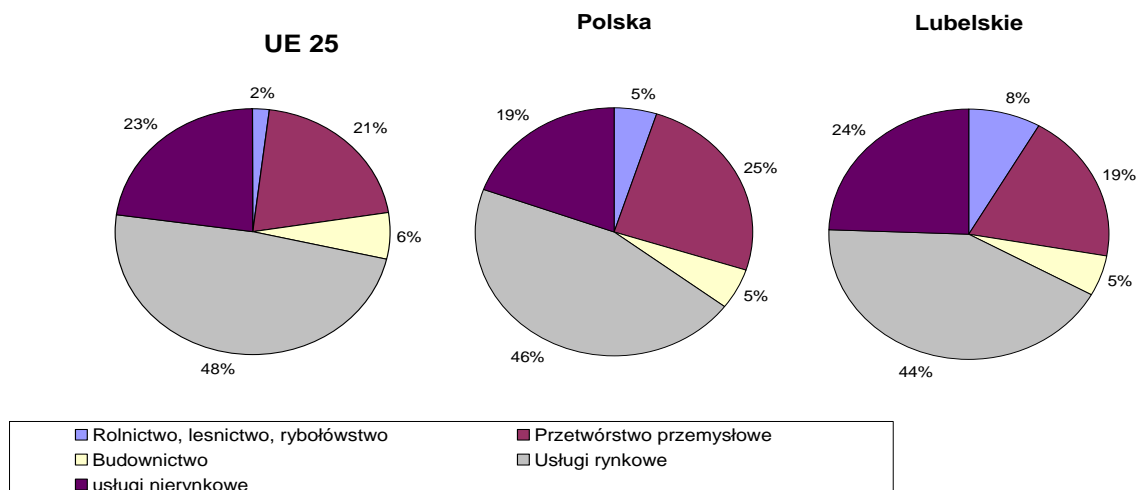
Niekorzystna struktura tworzenia Wartości Dodanej Brutto w województwie przejawia się przede wszystkim w znacznie niższym niż średnia kraju udziale przemysłu w tworzeniu WDB oraz jego znacznym spadkiem na przestrzeni ostatnich pięciu lat. Wpływa to jednocześnie na spadek udziału województwa w krajowej produkcji przemysłowej, który w 2006 r. kształtował się na

⁵ Z Prognozy oddziaływania makroekonomicznego realizacji Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubelskiego na lata 2007-2013 przygotowanej przez IBnGR wynika, że tylko dzięki wykorzystaniu środków w ramach RPO poziom PKB może być wyższy przeciętnie o 1,8% w stosunku sytuacji gdyby takich środków nie było.

⁶ uwzględniając parytety siły nabywczej

poziomie 2,3%. Pod względem wartości produkcji przemysłowej województwo plasuje się na 11 pozycji w kraju.

Wykres 2. Struktura WDB wg sektorów ekonomicznych w 2004r.

Źródło: Opracowanie własne na podstawie: Eurostat

O niekorzystnej strukturze gospodarki świadczą również słabo rozwinięty sektor usług rynkowych oraz ciągle zbyt duży udział rolnictwa w zatrudnieniu i tworzeniu WDB. Pomimo pozytywnych tendencji związanych ze wzrostem sektora usług rynkowych w regionie z 42% w roku 1999 do 47% w roku 2004, udział tego sektora w wytwarzaniu WDB i zatrudnieniu jest niższy niż średnio w kraju. Natomiast stosunkowo duży udział sektora usług nierynkowych skupiający 18,7% liczby zatrudnionych (kraj 20,0%) oraz generujący prawie 23% regionalnego WDB (w kraju 16,4%), wskazuje na ciągle dużą zależność gospodarki od środków publicznych, z których jak wiadomo jest finansowana większość zadań związana z usługami nierynkowymi.

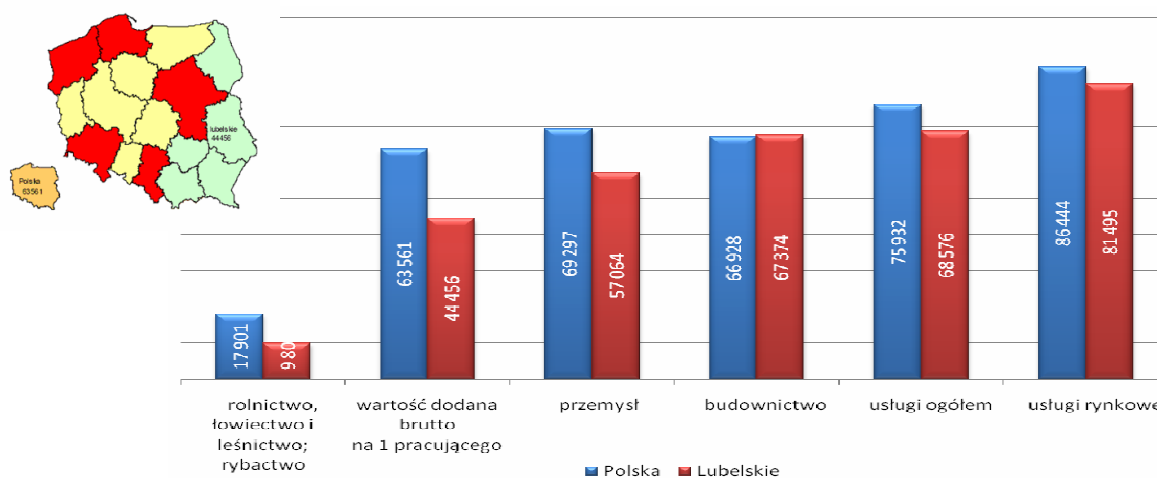
Wydaje się, że kluczem do poprawy wskaźników ekonomicznych regionu będzie dalszy proces restrukturyzacji sektora rolnego prowadzący do zmniejszenia zatrudnienia w rolnictwie i poprawy jego efektywności. Udział rolnictwa (łącznie z leśnictwem i rybołówstwem) w tworzeniu WDB województwa systematycznie zmniejsza się, lecz jest nadal większy niż w kraju. W latach 1999-2004 zmniejszył się z 10,8% do 8,4% (w kraju z 5,4% do 5%). Towarzyszy temu spadek zatrudnienia w rolnictwie (o 12 punktów procentowych w stosunku do roku 1999). Obecnie zatrudnienie w tym sektorze kształtuje się na poziomie 38,4% (kraj – 16,5%, UE – około 5%).

Efektywność gospodarki

Głównym wskaźnikiem opisującym efektywność gospodarki jest wydajność pracy mierzona wartością dodaną brutto (WDB) przypadającą na jednego pracującego. W roku 2004 na jednego pracującego przypadło niespełna 44,5 tys. zł WDB, co stanowiło około 70% średniej krajowej. Niższe wskaźniki odnotowano we wszystkich sektorach gospodarki, przy czym największe różnice w wydajności pracy występują w rolnictwie i przemyśle, gdzie wydajność pracy w regionie stanowi odpowiednio 54% i 80% średniej krajowej. Jedynie w budownictwie WDB na jednego pracującego była wyższa o 0,6% od średniej krajowej. Niskie wartości WDB na jednego pracującego

w poszczególnych sektorach potwierdzają tezę o niekorzystnej strukturze gospodarki województwa oraz wskazują na jej mało konkurencyjny charakter.

Wykres 3. WDB na 1 pracującego w PLN

Źródło: Warunki życia ludności w województwie lubelskim w latach 2003-2005, Urząd Statystyczny w Lublinie, Lublin 2006

Pomimo ciągle niekorzystnej struktury gospodarki i jej niskiej efektywności, w najbliższych latach należy oczekiwać wzrostu wartości dodanej w województwie i dalszych korzystnych zmian w strukturze jej wytwarzania (z większym udziałem sektora usług rynkowych i zmniejszaniem się udziału sektora rolnego). Średnioroczny wzrost WDB w województwie w latach 2004-2012 po uwzględnieniu efektów integracyjnych z UE (wynikających z napływu funduszy strukturalnych, BIZ, liberalizacji handlu zagranicznego i efektów popytowych) szacowany jest na poziomie 4,8% (Polska – 5,5%). Oczekiwany znaczący wzrost wartości dodanej w województwie będzie w dużym stopniu rezultatem dużych dopłat bezpośrednich do rolnictwa oraz niskiego poziomu wynagrodzeń⁷. Wydaje się, że w celu urzeczywistnienia powyższych prognoz niezbędne będzie właściwe połączenie interwencji z funduszy strukturalnych z endogenicznymi czynnikami wzrostu wygenerowanymi przez województwo.

Majątek trwały

Podstawą rozwoju gospodarki regionalnej jest wielkość majątku trwałego i zdolność do jego odtwarzania i zwiększania. Wartość brutto środków trwałych w gospodarce województwa lubelskiego szacowana była w 2004 roku na poziomie 82,4 mld zł, co stanowiło 4,5% udziału krajowego (8 miejsce w kraju). Jednak pod względem wartości brutto środków trwałych w przeliczeniu na jednego mieszkańca (37,4 tys. zł. wobec 45,8 tys. w kraju) województwo zajmuje przedostatnie miejsce w Polsce.

Niekorzystnym zjawiskiem jest również wolne tempo modernizacji i wymiany majątku trwałego w regionie. Wskaźnik odnowienia mierzony wartością łącznych nakładów inwestycyjnych w latach 2000-2004 w odniesieniu do wartości środków trwałych brutto w roku 2004, wynosi dla województwa lubelskiego 23,8% (w kraju – 34 %). Brak możliwości modernizacji majątku trwałego

⁷ Profil wrażliwości gospodarki regionalnej na integrację z Unią Europejską – Województwo Lubelskie, IBnGR, Gdańsk, 2003 r.

przekłada się na wysoki wskaźnik zużycia środków trwałych, który dla przedsiębiorstw województwa lubelskiego wynosi prawie 50% i od kilku lat wykazuje tendencję wzrostową.

Nakłady inwestycyjne w gospodarce

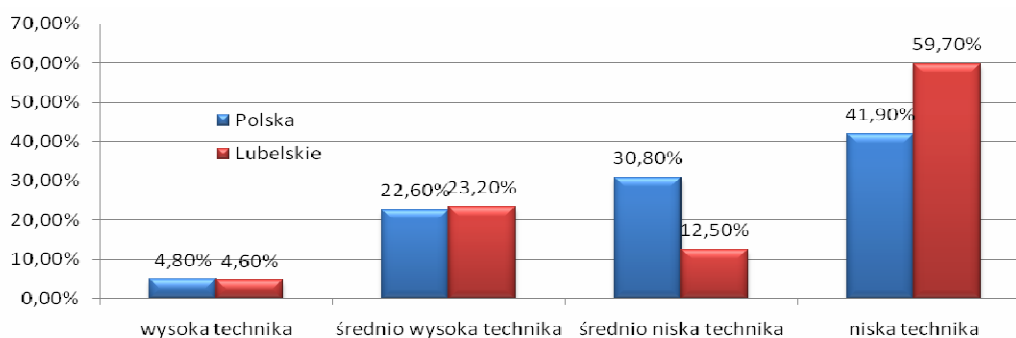
Wielkość nakładów inwestycyjnych poniesionych w gospodarce narodowej w województwie lubelskim w 2005 roku wynosiła nieco ponad 4,4 mld zł, co stanowiło 3,4% nakładów w kraju (11 pozycja). Jednak z poziomem nakładów w przeliczeniu na mieszkańca wynoszącym 1992 zł województwo lokowane jest na ostatnim miejscu w kraju – średnia wartość to 3434 zł. W Unii 25 państw, w samym sektorze przedsiębiorstw, jest to wartość przekraczająca 8000 zł. Od 1998 do 2003 roku obserwowany był systematyczny spadek nakładów inwestycyjnych we wszystkich sektorach gospodarki Lubelszczyzny. Przełamanie negatywnych tendencji nastąpiło dopiero w roku 2004, kiedy to odnotowano wzrost nakładów w stosunku do roku poprzedniego o 400 mln zł.

Niewielkie zaangażowanie bezpośrednich inwestycji zagranicznych w województwie lubelskim (2,2% ogólnej wartości BIZ w Polsce w 2003 r.) sprawia, że kapitał zagraniczny nie jest istotnym źródłem finansowania inwestycji w regionie - poziom średniorocznych nakładów inwestycyjnych firm z kapitałem zagranicznym stanowi niecałe 7% ogółu inwestycji dokonywanych w województwie. Dlatego wydaje się, że kluczem do poprawy sytuacji w zakresie zwiększenia nakładów inwestycyjnych w regionie i przyspieszenia procesów modernizacyjnych w gospodarce może być przeznaczenie odpowiedniego wolumenu środków strukturalnych na rozwój bazy produkcyjnej przedsiębiorstw oraz szeroko rozumianej infrastruktury ekonomicznej.

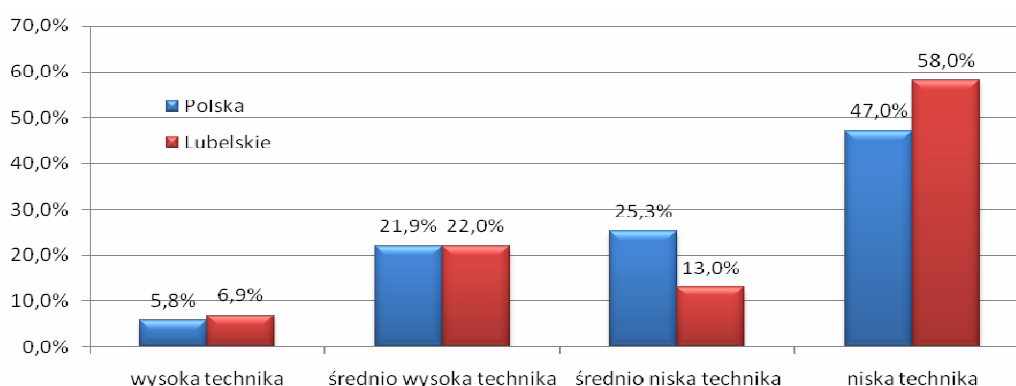
Przemysł i jego konkurencyjność

O sile regionalnej gospodarki i stopniu jej konkurowania decyduje w dużej mierze sektor produkcyjny z dobrze rozwiniętym przemysłem. Tymczasem województwo lubelskie jest regionem o niskim stopniu uprzemysłowienia. Udział województwa w krajowej produkcji przemysłowej wynosi 2,7% i od kilku lat wykazuje tendencję malejącą. Pod względem wartości produkcji przemysłowej województwo uplasowało się na 11 pozycji w kraju. W 2005 roku w przemyśle zatrudnionych było 108 tys. osób (3,7% wielkości krajowej – 16 miejsce w kraju). Wartość produkcji sprzedanej przemysłu na 1 zatrudnionego w województwie wyniosła 185 tys. zł., co stanowiło 88% średniej w kraju.

W strukturze produkcji przemysłowej najważniejszą rolę odgrywają gałęzie o tzw. niskim stopniu zaawansowania technologicznego, w tym przemysł spożywczy (27,3% wartości produkcji sprzedanej), produkcja mebli (8,5% wartości sprzedanej), produkcja maszyn i urządzeń (6,7%), produkcja z surowców niemetalicznych (5,3%), produkcja wyrobów z metali (3,7%). Ocenia się, że tylko 4,6% produkcji przemysłowej wytwarzane jest w działach wysokiej techniki (w kraju 4,8%). Dominują działy niskiej techniki, w których wytwarza się prawie 60% wartości przemysłowej (kraj – 42%).

Wykres 4. Poziom wielkości produkcji o różnym stopniu zaawansowania technologicznego w regionie i kraju.

Źródło: GUS, 2004

Wykres 5. Zatrudnienie w sektorze produkcji wg poziomów techniki

Źródło: GUS, 2004

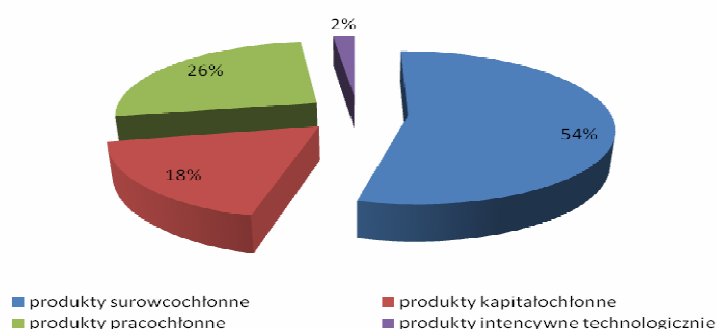
Innowacyjność regionalnego sektora produkcyjnego na tle kraju jest stosunkowo niska, co obrazuje wielkość wskaźnika udziału wyrobów nowych i zmodernizowanych w produkcji przemysłu ogółem. W 2004 roku wielkość tego wskaźnika kształtowała się na poziomie 15% dla produkcji przemysłowej ogółem i około 18,6% dla przetwórstwa przemysłowego, podczas gdy średnia dla kraju wynosiła odpowiednio 17% i 20%. Towarzyszy temu niskie wyposażenie przedsiębiorstw przemysłowych w środki automatyzacji procesów produkcyjnych. Województwo zajmuje ostatnie miejsce w kraju pod względem wskaźnika automatycznych linii przemysłowych na 10 tys. mieszkańców.

Na niską zdolność innowacyjną przemysłu mają wpływ przede wszystkim niskie nakłady na działalność innowacyjną w przemyśle, które w roku 2005 kształtowały się na poziomie 140 mln zł. Od roku 1999 nastąpił spadek wielkości nakładów o 8,1% (w Polsce spadek o 2,5%) oraz zmniejszenie udziału województwa w nakładach w kraju z 9,1% w 1999 roku do 1,5% w roku 2004. W przeliczeniu na jednego mieszkańca nakłady na działalność innowacyjną w przemyśle wyniosły jedynie 62,2 zł, przy średniej krajowej wynoszącej 119,9 zł.

Innym wskaźnikiem świadczącym o niskiej konkurencyjności regionalnej gospodarki jest wartość sprzedawanych towarów za granicą oraz ich asortyment. Od wielu lat wartość eksportu per capita w województwie lubelskim jest niska i kształtuje się na poziomie 500 USD (40% średniej krajowej). Region charakteryzuje się stosunkowo niskim udziałem eksportu do UE w ogólnej wartości sprzedaży na rynki zagraniczne, natomiast relatywnie wysoki jest udział rynków wschodnich, gdzie z Lubelskiego trafia prawie 40% całości eksportu.

Na liście najważniejszych wyrobów eksportowych województwa dominują produkty rolne i spożywcze, czyli towary pracochłonne i surowcuchłonne, niewielki jest natomiast udział produktów technologicznie intensywnych, zapewniających największe zyski, a jednocześnie umożliwiających rozwój współpracy międzygałęzowej. Ocenia się, że produkty intensywne technologicznie stanowią niespełna 2% wartości eksportu województwa (w Polsce jest to około 2,7%, zaś w UE aż 20%), natomiast udział wyrobów zaawansowanych technologicznie w imporcie województwa nie przekracza 8%, podczas gdy średnio w Polsce relacja ta kształtuje się na poziomie 11,4%, zaś w UE jest dwa razy większa i wynosi 23%.

Wykres 6. Struktura eksportowanych towarów pod względem nasycenia technologicznego

Źródło: GUS, 2004

Szansą na zwiększenie konkurencyjności przemysłu, a tym samym regionalnej gospodarki, jest stałe wprowadzanie innowacji oraz rozwój gałęzi wysokiej i średnio-wysokiej techniki w sektorze produkcyjnym. Osiągnięcie tych celów będzie możliwe poprzez wspieranie zaplecza badawczo-rozwojowego pracującego na potrzeby przemysłu, w tym przemysłu rolno-spożywczego i produktów ekologicznych. Istotnym dla wzmocnienia konkurencyjności przemysłu powinno być stworzenie sprawnego systemu wspierania innowacji oraz kooperacji przedsiębiorstw w układzie krajowym i międzynarodowym. Dlatego też kluczowym w tym zakresie powinno być wspieranie rozwoju funkcjonalnego Lubelskiego Parku Naukowo-Technologicznego oraz ponadregionalnych klastrów produkcyjnych. Należą do nich: Dolina Lotnicza, skupiona wokół kooperacji przy produkcji śmigłowców i komponentów dla przemysłu lotniczego w zakładach w Świdniku, oraz Dolina Ekologicznej Żywności bazująca na wykorzystaniu walorów środowiskowych, tradycyjnej struktury rolnictwa i ekstensywnych metod produkcji rolnej, jako czynnika konkurencyjnego dla regionalnego klastra producentów żywności.

Rolnictwo

Rolnictwo stanowi w dalszym ciągu jeden z ważniejszych działów gospodarki regionu. Świadczy o tym liczba zatrudnionych w tym sektorze oraz wartość wytwarzanej Wartości Dodanej Brutto. Obecnie w rolnictwie pracuje około 277 tys. ludzi, co stanowi ponad 38,4% pracujących ogółem w województwie. Jednak sektor ten wytwarza niewiele ponad 8,4% WDB, co świadczy o bardzo niskiej efektywności tego sektora, wpływającym negatywnie na wskaźniki ekonomiczne całej gospodarki.

O pozycji rolnictwa w regionie świadczą duże zasoby ziemi (57% ogólnej powierzchni regionu to użytki rolne) oraz znacząca produkcja rolna w skali kraju (8,4% globalnej produkcji rolnej w kraju). Region zajmuje czołowe lokaty w produkcji buraków cukrowych, chmielu, tytoniu, oraz owoców miękkich. Wysoka pozycja rolnictwa w województwie jest rezultatem nie tylko procesów historycznych, ale również wynika z szeregu uwarunkowań przyrodniczych, do których zalicza się przede wszystkim korzystne dla produkcji rolniczej warunki klimatyczne i glebowe. Średni wskaźnik jakości rolniczej przestrzeni produkcyjnej dla województwa wynosi 73,5 pkt (wg IUNG w Puławach) i jest wyższy o 6,9 pkt od średniej w kraju (66,6 pkt). Jednak, poziom plonów osiąganych w produkcji rolnej regionu nie jest adekwatny do panujących w nim dobrych warunków glebowych i znacznie odbiega od średniej krajowej.

Jednym z czynników ograniczających efektywność rolnictwa w regionie jest jego nadmierne rozdrobnienie i brak specjalizacji. Struktura obszarowa gospodarstw rolnych jest w województwie wyjątkowo niekorzystna. Podobnie jak średnio w Polsce, przeważają gospodarstwa małe (1-5 ha), stanowiące ponad 54% ogólnej liczby gospodarstw. Gospodarstwa większe (ponad 15 ha) stanowią nieco ponad 7% ogólnej liczby gospodarstw rolnych, podczas gdy w Polsce ich udział wynosi około 10%. Także średnia powierzchnia gospodarstw jest mniejsza niż średnia krajowa i wynosi 6,9 ha na gospodarstwo (Polska 8,4 ha). W ciągu ostatnich 10 lat średnia powierzchnia gospodarstwa rolnego wzrosła w województwie niewiele ponad 10%.

Panujące rozdrobnienie produkcji prowadzi do niskiej efektywności gospodarowania oraz niskich dochodów rolników. Ocenia się, że z ponad 200 tys. funkcjonujących w regionie gospodarstw rolnych, około 50% produkuje głównie na rynek. Poziom produkcji towarowej rolnictwa w regionie, mierzony wartością skupu produktów rolnych w przeliczeniu na 1 hektar użytków rolnych, jest niski i wynosi 80% średniej krajowej (1556 zł).

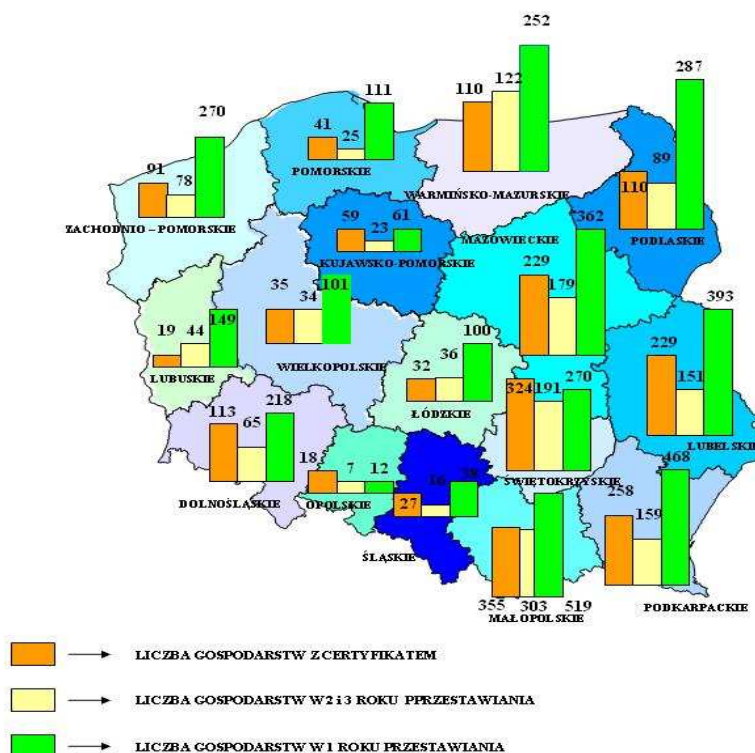
Znacznym uzupełnieniem dochodów dla ponad 80% gospodarstw rolnych są dopłaty bezpośrednio, uzyskiwane przez rolników od roku 2004. Dopłaty te, których wielkość w latach 2004-2006 szacowana jest na około 400 tys. euro, stanowią znaczący bodziec w modernizacji rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich. Przewiduje się, że w latach 2007-2015 w wyniku stosowania instrumentów Wspólnej Polityki Rolnej (programy scaleń, renty strukturalne, dopłaty bezpośrednio) proces poprawy struktury agrarnej na wsi ulegnie przyspieszeniu. Efektem tego będzie między innymi wzrost średniej wielkości gospodarstwa rolnego (do 12 ha), poprawa efektywności i wprowadzenie na szerszą skalę postępu technologicznego i organizacyjnego w rolnictwie oraz znaczne odmłodzenie ludzi pracujących w sektorze rolnym. Tym pozytywnym procesom będą towarzyszyć jednak negatywne zjawiska społeczne związane między innymi z trudnościami zagospodarowania nadwyżek siły roboczej uwolnionej z upadających i restrukturyzowanych gospodarstw rolnych.

Jedną z alternatywnych form restrukturyzacji gospodarstw i tworzenia nowych miejsc pracy na wsi powinien być rozwój rolnictwa ekologicznego i powiązanych z nim usług. Wzrost zapotrzebowania na żywność ekologiczną powoduje, że produkcja ta w rolnictwie zyskuje coraz większe znaczenie. Niskie stosunkowo wykorzystanie osiągnięć agrotechniki w lubelskim rolnictwie, stanowiące o słabości towarowej produkcji rolnej może zostać przekształcone w siłę regionu dysponującego korzystnymi warunkami dla rozwoju upraw ekologicznych.

W ostatnich latach zainteresowanie produkcją ekologiczną żywności systematycznie zwiększa się, czego wyrazem jest wzrost liczby certyfikowanych gospodarstw ekologicznych w regionie z 253 w roku 2002 do 773 w roku 2005. Towarzyszy temu powstawanie przetwórci

ekologicznych oraz zrzeszanie się rolników w grupy producenckie. Obecnie na terenie województwa lubelskiego działa 14 certyfikowanych przetwórn, z 55 funkcjonujących w Polsce. Dalszemu rozwojowi rynku produktów ekologicznych w regionie ma służyć realizacja Strategii Doliny Ekologicznej Żywności⁸, przygotowana jako jeden z projektów pilotażowych wdrażanej Regionalnej Strategii Innowacji.

Mapa 4. Gospodarstwa ekologiczne w Polsce w 2005 roku

Źródło: Główny Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno – Spożywczych, Warszawa 2005 r.

Inną szansą na zwiększenie miejsc pracy na wsi może być rozwój odnawialnych źródeł energii, w tym przede wszystkim energii z biomasy, w której tkwi największy potencjał energii odnawialnej. Szacuje się, że w województwie roczny potencjał energetyczny odpadów z biomasy produkowanych w rolnictwie i leśnictwie wynosi około 19 PJ (w kraju 195 PJ). Potencjał ten można znacznie zwiększyć poprzez uprawę specjalnych roślin energetycznych (np. wierzby wiciowej). Pod uprawę roślin na cele energetyczne należy przeznaczać przede wszystkim grunty odłogowane i ugorowane, które w województwie stanowią coraz większy odsetek (8% powierzchni gruntów ornych).

Grunty użytkowane powinny być w większym stopniu wykorzystywane do zwiększenia uprawy rzepaku jako podstawowego surowca do produkcji biopaliw. Możliwości województwa w zakresie uprawy rzepaku wynoszą około 80 tys. ha (obecnie 15 tys. ha). Ocenia się, że zwiększenie upraw rzepaku na potrzeby produkcji biopaliw może wygenerować dodatkowe dochody w województwie na poziomie 80 mln zł rocznie⁹.

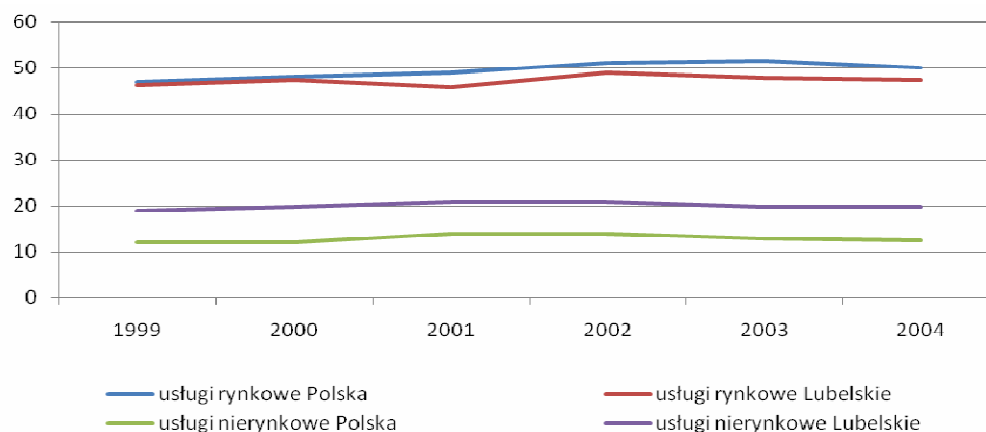
⁸ Strategia Doliny Ekologicznej Żywności, WSPA, Lublin 2006.

⁹ Możliwości rozwoju produktów ekologicznych w województwie lubelski, prof. Izabela Jackowska, prof. Jerzy Tys, ekspertyza wykonana na potrzeby Regionalnej Strategii Innowacji, Lublin 2004.

Sektor usług (w tym turystyka)

Nowoczesna gospodarka regionu powinna charakteryzować się wysokim udziałem usług rynkowych w zatrudnieniu i tworzeniu Wartości Dodanej Brutto. Tymczasem w sektorze usług rynkowych zatrudniającym 25% ogółu pracujących w regionie wytwarza się niespełna 50% WDB (co stanowi około 90% średniej krajowej). Według Komitetu Prognoz PAN do 2010 roku nastąpi w Polsce wzrost udziału usług w zatrudnieniu do 55 % (w tym usług rynkowych do 30%).

Wykres 7. Udział usług rynkowych i nierynkowych w tworzeniu WDB

Źródło: GUS 2000-2005

Do jednego z bardziej perspektywicznych kierunków tworzenia miejsc pracy w sektorze usług rynkowych na terenie województwa lubelskiego należy zaliczyć z pewnością rozwój usług turystycznych.

Lubelszczyzna posiada bogatą i różnorodną spuściznę kulturową, walory krajobrazowe, uzdrowiskowe, a podstawowym jej plusem jest fakt, że należy do regionów najczystszych ekologicznie. Wszystko to stwarza możliwość rozwoju turystyki tak, by stała się istotnym czynnikiem aktywizacji i źródłem dochodów mieszkańców regionu.

Na obszarze województwa znajdują się miejscowości turystyczne o znaczeniu międzynarodowym lub pierwszorzędnym w kraju, do których zaliczono Lublin, Zamość, Kazimierz Dolny, Nałęczów, Puławy, Kozłówkę, Janów Podlaski. W granicach województwa znajdują się obszary o walorach wypoczynkowych znaczących w skali kraju – II i III kategorii atrakcyjności turystycznej, są to: Pojezierze Łęczyńsko-Włodawskie, Roztocze oraz rozległe kompleksy lasów Puszczy Solskiej i Lasy Janowskie. Niezwykle atrakcyjne dla turystów są dolina Wisły oraz dzika, naturalna dolina Bugu i Wieprza. Ten duży potencjał nie jest w pełni wykorzystywany ze względu na niedobory w infrastrukturze turystycznej oraz promocji.

Na obszarze województwa lubelskiego w 2005 r. funkcjonowało 331 obiektów noclegowych różnego typu (poza gospodarstwami agroturystycznymi) i w porównaniu z rokiem 1998 ich liczba wyraźnie spadła – o 208 obiektów tj. o prawie 39% (w Polsce - 47%), zaś liczba miejsc noclegowych o 20% (w kraju 25%). Tak znaczny spadek liczby obiektów sektora turystycznego to wynik jego strukturalnych zmian, związanych z upadkiem większości ośrodków wczasowych będących własnością dużych (często państwowych) zakładów pracy. Powstające obiekty (głównie

pensjonaty, o niewielkiej liczbie miejsc noclegowych) nie są w stanie w krótkim czasie uzupełnić powstałej luki.

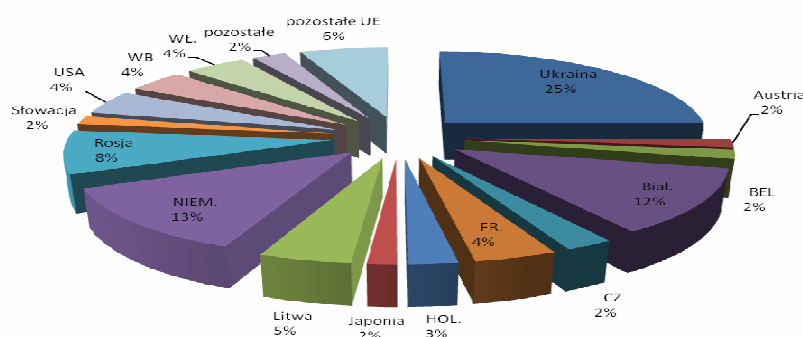
Tab. 1. Obiekty zbiorowego zakwaterowania w 2005r.

	J. m.	Lubelskie	Polska=100
obiekty ogółem	ob.	331	4,92%
miejsca noclegowe ogółem	miejsce	19 506	3,42%
korzystający z noclegów ogółem	osoba	543 686	3,28%
korzystający z noclegów turyści zagraniczni	osoba	73 987	1,72%
udzielone noclegi turystom zagranicznym	nocleg	147 110	1,40%

Źródło: Bank Danych Regionalnych

W latach 2000-2005 liczba turystów korzystających z turystycznych obiektów zbiorowego zakwaterowania wzrosła o 10%, przy jednoczesnym spadku o 19% liczby turystów zagranicznych (w 2005 r. stanowili oni 17% ogółu turystów). Zmieniła się również struktura turystów zagranicznych. W związku ze zmianami w polityce celnej i ograniczeniu handlu przygranicznego liczba turystów z Ukrainy spadła o ponad 60%, natomiast liczba turystów z krajów Unii Europejskiej wzrosła w tym samym czasie o 65% do ponad 32 tys. osób.

Wykres 8. Turyści zagraniczni w województwie lubelskim w 2005r.

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

W stosunku do r. 1999 o 13% zmalała liczba udzielonych noclegów (w kraju o 4%), w tym dla turystów zza granicy spadek wyniósł 25% (w kraju wzrost 35%). Przeciętny czas pobytu turysty korzystającego z noclegu na terenie województwa wynosi niespełna 4 noclegi (dla turystów zagranicznych są to 2 noclegi), przy czym najwyższy wskaźnik notuje się w powiatach uzdrowiskowych (ok. 10 dni), następnie w powiatach o walorach typowo „pobytowo-wczasowych” (ok. 6-8 dni), podczas gdy w Lublinie, Zamościu wynosi on przeciętnie poniżej 2 dni. Potwierdza to duży udział ruchu biznesowego w tych miastach.

Wskaźniki powyższe świadczą o dużo niższej niż w innych regionach atrakcyjności obszaru województwa dla turystów zagranicznych, na co wpływ ma przede wszystkim: niski standard i braki w infrastrukturze turystycznej, słaba dostępność komunikacyjna i brak profesjonalnego marketingu na szeroką skalę.

Cechą charakterystyczną większości obiektów turystycznych jest ich sezonowe wykorzystanie (głównie w miesiącach letnich). Wyjątkiem są schroniska młodzieżowe i zakłady uzdrowiskowe: ponad 90% wykorzystania oznacza, że zwykle nie mają wolnych miejsc.

Lubelskie jest regionem, w którym ponad 22% powierzchni zajmują obszary prawnie chronione. Ze względu na czystość środowiska i tradycyjny charakter wsi posiada doskonałe warunki do rozwoju turystyki wiejskiej tj. agroturystyki i ekoturystyki. Jednocześnie turystyka jest sektorem o największych możliwościach absorpcji nadwyżki siły roboczej z rolnictwa, będącego obecnie najmniej wydajną działalnością gospodarczą w województwie.

Tab. 2. Gospodarstwa agroturystyczne w województwie lubelskim w latach 1999-2006.

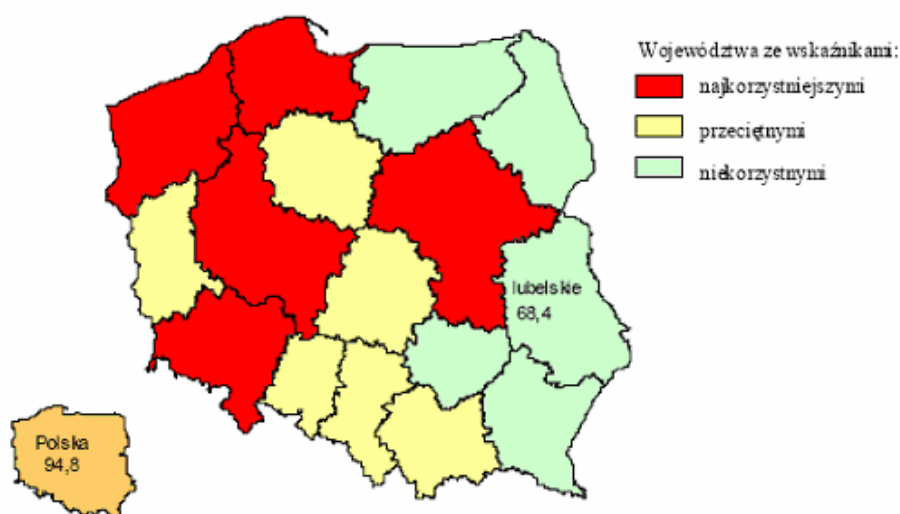
	1999	2005	2006
Liczba gospodarstw agroturystycznych	196	387	420
Liczba miejsc noclegowych	1088	2986	3380

Źródło: Lubelski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Końskowoli

Poziom rozwoju przedsiębiorczości

W regionalnym systemie REGON zarejestrowanych jest prawie 150 tys. podmiotów, z czego ocenia się, że nieco więcej niż połowa jest aktywnych. Nasycenie przedsiębiorczością w regionie, mierzone ilością zarejestrowanych firm na 1000 mieszkańców, jest o 30% niższe niż średnia w kraju i na koniec 2005 roku kształtowało się na poziomie 68 podmiotów gospodarczych (wobec 98 w kraju). Poziom nasycenia przedsiębiorczością jest zróżnicowany w poszczególnych obszarach regionu. Zauważalna jest koncentracja przedsiębiorczości w stolicy województwa, na terenie której zarejestrowanych jest około 27% wszystkich podmiotów gospodarczych.

Mapa 5. Podmioty gospodarki narodowej na 1000 ludności

Źródło: Warunki życia ludności w województwie lubelskim w latach 2003-2005, Urząd Statystyczny w Lublinie, Lublin 2006

Na przestrzeni ostatnich 7 lat można zaobserwować realny przyrost liczby zarejestrowanych przedsiębiorstw (wzrost o 14% w stosunku do roku 1999). Przyrost ten byłby znacznie większy, gdyby nie ciągle rosnące wskaźniki wyrejestrowywania przedsiębiorstw. Szacuje się, że średniorocznie z systemu REGON wyrejestrowywanych jest około 9 tys. firm, przy 11 tys. przedsiębiorstw rejestrowanych. Powyższe dane świadczą z jednej strony o stosunkowo dużej aktywności mieszkańców w zakresie inicjowania biznesu, z drugiej wskazują na trudne warunki zakładania i funkcjonowania przedsiębiorstw w regionie. Dlatego niezwykle ważnym kierunkiem działań powinno być wspieranie przedsiębiorstw w ich pierwszych fazach rozwoju. Szczególną rolę powinien odgrywać system inkubacji przedsiębiorczości, który w województwie praktycznie nie istnieje.

Tab. 3. Przedsiębiorstwa prywatne i publiczne w województwie lubelskim w 2005 r.

	Polska	Woj. Lubelskie	Polska=100
ogółem	3 615 621	149 019	4,12%
sektor publiczny	137 597	6 054	4,40%
sektor prywatny	3 478 024	142 965	4,11%

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

Struktura przedsiębiorstw i główne obszary działalności

Szacuje się, że wśród zarejestrowanych w województwie podmiotów gospodarczych ponad 95% stanowią firmy mikro (zatrudniające do 9 osób), firm małych zatrudniających od 10 do 49 osób jest ponad 3,8% (około 6 tys. podmiotów). Niewielki jest natomiast udział przedsiębiorstw średnich i dużych w ogólnej populacji przedsiębiorstw. Ocenia się, że w regionie funkcjonuje około 1300 firm zatrudniających powyżej 50 osób (0,8%), z czego około 130 podmiotów to przedsiębiorstwa duże zatrudniające powyżej 250 osób.

Tab. 4. Przedsiębiorstwa w podziale na liczbę zatrudnionych – dane za 2005 r.

	Polska	Lubelskie	Polska=100
ogółem	3 615 621	149 019	4,12%
0 - 9	95,06%	95,14%	4,12%
10 - 49	4,03%	3,98%	4,07%
50 - 249	0,78%	0,77%	4,033%
250 - 999	0,11%	0,09%	3,31%
1000 i więcej	0,02%	0,02%	4,15%
podmioty zarejestrowane w rejestrze REGON na 10 tys. ludności	948	684	72,15%
jednostki nowo zarejestrowane w rejestrze REGON na 10 tys. ludności	69	51	73,91%
jednostki wykreślone z rejestru REGON na 10 tys. ludności	56	48	85,71%

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

W strukturze przedsiębiorstw województwa dominują osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą (około 78%) oraz spółki cywilne (7%). Dużo mniejsze jest nasycenie

bardziej złożonymi formami przedsiębiorczości, takimi jak spółki prawa handlowego (4,5%) oraz spółdzielnie (0,9%).

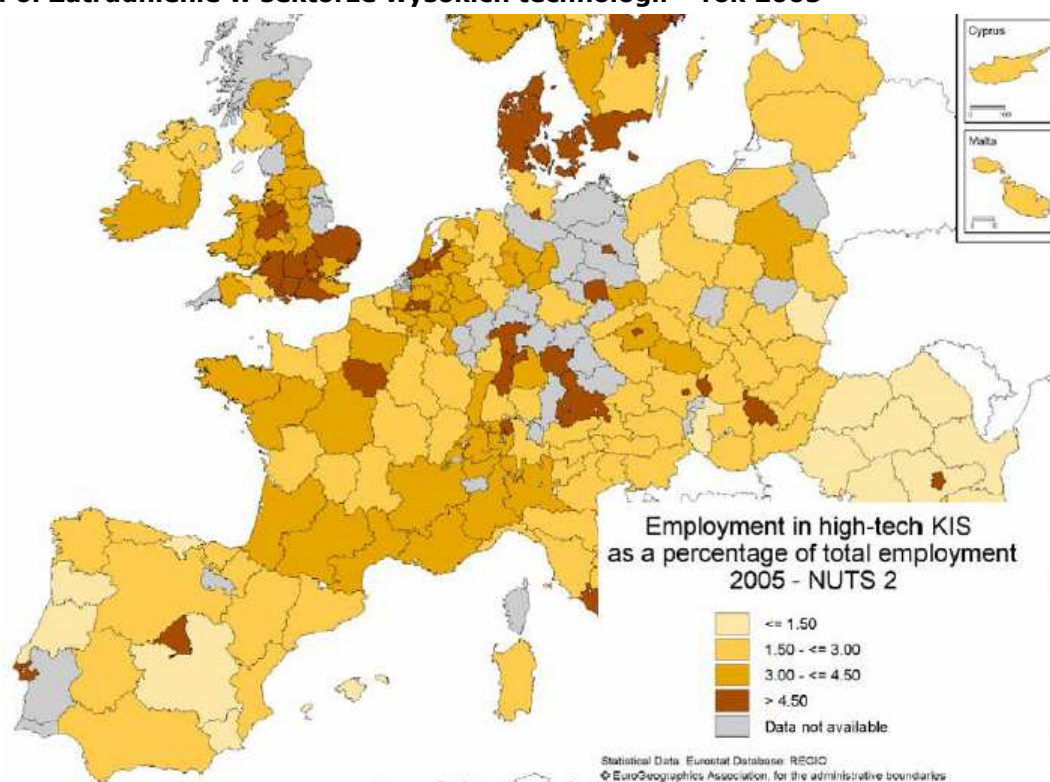
W wyniku zachodzących procesów prywatyzacyjnych w regionie funkcjonuje coraz mniej przedsiębiorstw państwowych. Na koniec 2005 w województwie lubelskim działało tylko 52 przedsiębiorstwa państwowe i ich liczba systematycznie spada (w roku 2003 było 100 takich przedsiębiorstw). Podobnie można zaobserwować niewielki udział przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym. Na koniec 2005 roku zarejestrowane były 832 spółki z udziałem kapitału zagranicznego i chociaż ich liczba z każdym rokiem wzrasta o średnio 3%, to jednak zaangażowanie w modernizację gospodarki regionalnej należy uznać za wysoce niezadowalające.

Zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności, najwięcej przedsiębiorstw (36%) zajmuje się działalnością handlową oraz obsługą nieruchomości i firm (12%). Stosunkowo dużo firm działa również w sektorze budowlanym (9%) oraz transporcie (7%). Niekorzystnym zjawiskiem jest zbyt mały udział przedsiębiorstw działających w przetwórstwie przemysłowym (8,6%), przy 12 % średnio w kraju. Potwierdza to wcześniejszą tezę o słabości sektora produkcyjnego w regionie i konieczności skoncentrowania środków na jego rozwój w najbliższych latach.

Poziom konkurencyjności sektora MSP

O poziomie konkurencyjności sektora MŚP świadczy między innymi ilość małych i średnich przedsiębiorstw przemysłowych funkcjonujących w tzw. działach wysokiej techniki. Według danych statystycznych na koniec 2005 roku niewiele ponad 100 przedsiębiorstw przemysłowych (5%) funkcjonowało w dziedzinach wysokiej techniki oraz około 200 firm (9%) w dziedzinach średnio-wysokiej techniki przemysłu. Natomiast zdecydowana większość firm przemysłowych (63%) działa w dziedzinach niskiej i średnio-niskiej techniki.

Mapa 6. Zatrudnienie w sektorze wysokich technologii – rok 2005

Źródło: *Statistic in focus*, 32/2007

Przedsiębiorstwa z terenu województwa lubelskiego charakteryzują się w większości regionalnym poziomem konkurencyjności. Dowodem na to jest stosunkowo niski poziom zaangażowania przedsiębiorstw w międzynarodowe sieci kooperacyjne oraz ich niska aktywność w handlu z zagranicznymi kooperantami. Ocenia się, że udział MSP z terenu województwa lubelskiego w eksporcie sektora MŚP w Polsce wynosi zaledwie 2,8%, a w imporcie kształtuje się na poziomie 1%.

Pomimo zdominowania lubelskiego rynku przez firmy o zasięgu lokalnym, w regionie funkcjonują także przedsiębiorstwa o znanych markach krajowych, działających głównie w branży przemysłowej i budowlanej. Firmy te wykazują duży potencjał w zakresie tworzenia i absorbowania innowacji, co w przyszłości może stanowić dobrą podstawę do rozwoju wokół tych przedsiębiorstw różnego rodzaju struktur kooperacyjnych (np. parków przemysłowych, klastrów).

Potencjał finansowy i aktywność przedsiębiorstw do wdrażania innowacji

Jedną z głównych słabości regionalnego sektora MSP jest niższa w porównaniu ze średnią w kraju dynamika nakładów inwestycyjnych w przedsiębiorstwach. Od kilku lat nakłady inwestycyjne w sektorze MSP są niskie i stanowią niespełna 2,8% udziału krajowego. Poziom nakładów inwestycyjnych w przedsiębiorstwach w przeliczeniu na 1 mieszkańca kształtował się w 2005 roku na poziomie 1124 zł i chociaż wzrósł w porównaniu do roku 2003 o 20%, to jednak ciągle należy do najniższych w kraju. Jednym ze strategicznych działań w tym zakresie powinno być bezpośrednie wsparcie inwestycyjne dla przedsiębiorstw, które przyczyni się do poprawy ich zdolności finansowej i konkurencyjnej.

Tab.5. Nakłady inwestycyjne w tys. zł wg klas wielkości przedsiębiorstw w 2005 r.

	Polska	Woj. Lubelskie	Polska=100
ogółem	99 972 267	2 227 469	2,22%
małe ogółem	22 454 619	661 048	2,94%
mikroprzedsiębiorstwa	11 842 383	299 419	2,53%
średnie	21 702 829	675 082	3,11%
duże	55 814 819	891 339	1,60%

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

Nakłady na działalność innowacyjną stanowią około 22% w ogólnej puli środków przeznaczanych przez przedsiębiorstwa na inwestycje¹⁰ i ich udział w porównaniu z rokiem 2003 wzrósł o 8 punktów procentowych. Natomiast pod względem ilości przedsiębiorstw inwestujących w innowacje województwo lubelskie plasuje się na 10 miejscu w kraju. Udział przedsiębiorstw przemysłowych ponoszących nakłady na innowacje wykazuje od kilku lat tendencję wzrostową i w roku 2005 wyniósł 43% (6 miejsce w kraju). Dane te znajdują potwierdzenie w badaniach poziomu innowacyjności przedsiębiorstw Lubelszczyzny wykonanych w ramach prac nad Regionalną Strategią Innowacji. Zgodnie z uzyskanymi danymi, około 40% firm wprowadziło w ciągu ostatnich

¹⁰ Dane obejmują przedsiębiorstwa przemysłowe zatrudniające powyżej 49 osób.

trzech latach przynajmniej jedną innowację, w tym 35% innowację techniczną. Natomiast certyfikatami jakości legitymuje się około 30% firm¹¹.

Nieco ponad 65% nakładów na działalność innowacyjną przedsiębiorstw pochodzi z ich środków własnych, wobec 72% w kraju. Niewielki jest udział w finansowaniu innowacji ze źródeł zewnętrznych, takich jak kredyty bankowe (7%), czy też środki publiczne państwa (1,7%) oraz instytucje zagraniczne (0,3%). Należy oczekiwać, że struktura finansowania innowacji w przedsiębiorstwach będzie się zmieniać na korzyść większego wykorzystania środków publicznych dla przedsiębiorstw dostępnych w ramach przyjętych schematów pomocy publicznej państwa.

Ze struktury nakładów na działalność innowacyjną w przedsiębiorstwach wynika, że ponad 80% środków kierowanych jest na zakup maszyn i urządzeń oraz środków transportu, a tylko niespełna 12% przeznaczanych jest na działalność badawczo-rozwojową. Pozostałe 8% środków przeznaczanych jest na zakup oprogramowania lub gotowej technologii w postaci dokumentacji i praw. Ocenia się, że w 2005 przedsiębiorstwa zakupiły tylko 60 prac B+R oraz licencji i praw do nowych technologii. Wynik ten świadczy o słabo rozwiniętym rynku innowacji w regionie i niewielkiej ofercie podażowej ze strony ośrodków badawczo rozwojowych.

Analiza dostępnych instrumentów finansowych pozwala stwierdzić, że potrzeby inwestycyjne przedsiębiorstw znacznie przekraczają dostępne na rynku środki finansowe. Wysokie koszty i zbyt trudne warunki pozyskania kredytu komercyjnego powodują konieczność zapewnienia przedsiębiorstwom możliwości korzystania z zewnętrznych, pozabankowych źródeł finansowania inwestycji. Oprócz systemu dotacji inwestycyjnych, szczególne znaczenie będą z pewnością miały interwencje w zakresie wzmocnienia i rozbudowy systemu poręczeń kredytowych i funduszy mikro-pożyczkowych, a także funduszy seed-capital.

W województwie istnieją dobre podstawy do rozwoju regionalnego systemu poręczeń kredytowych. Jego ramy wyznacza przede wszystkim Lubelski Fundusz Poręczeń działający przy Lubelskiej Fundacji Rozwoju. Od ponad 10 lat Fundusz aktywnie współpracuje z ponad 14 bankami i udzielił dotychczas ponad 1200 poręczeń kredytów na kwotę przekraczająca 120 mln zł. Dalszy rozwój systemu poręczeń kredytowych i zwiększenie ilości udzielanych poręczeń uzależnione jest jednak od zwiększenia kapitałów własnych funkcjonujących funduszy poręczeniowych oraz od stworzenia sprawnego mechanizmu regwarancyjnego.

Gorzej przedstawia się sytuacja, jeżeli chodzi o rozwój systemu funduszy pożyczkowych w regionie. Obecnie na terenie województwa działają tylko dwa fundusze, w tym przede wszystkim Fundusz Pożyczkowy działający przy Lubelskiej Fundacji Rozwoju. Do głównych barier w rozwoju regionalnego systemu funduszy pożyczkowych należy zaliczyć: małą liczbę podmiotów oferujących tego typu usługi, niskie kapitały własne funkcjonujących funduszy (obecnie przekraczają niewiele ponad 15 mln zł) oraz niewielką wiedzę przedsiębiorców o pozabankowych instrumentach dłużnych finansowania przedsiębiorstw.

Institucje otoczenia biznesu

Kluczowym segmentem otoczenia biznesu jest sektor bankowy. Na terenie województwa działa około 280 oddziałów i placówek bankowych. W większych miastach działają filie komercyjnych banków oferujące kompleksowe pakiety usług finansowych łącznie z ofertą biur

¹¹ Lubelski Rynek Innowacji, raport z badań ankietowych w ramach opracowywania Regionalnej Strategii Innowacji, Politechnika Lubelska, 2004.

maklerskich i punktami obsługi klienta. Ponadto istnieje około 500 ekspozytur i agencji bankowych oraz punktów kasowych. W mniejszych ośrodkach miejskich i na obszarach wiejskich działalność prowadzą banki spółdzielcze, które oferują ograniczony zestaw świadczeń bankowych.

Kompleksową obsługą firm, działalnością szkoleniowo-doradczą i informacyjną zajmują się: agencje rozwoju regionalnego, izby gospodarcze, izby przemysłowo-handlowe, stowarzyszenia i instytuty, a także firmy doradcze. Część z nich zrzeszona jest w Krajowym Systemie Usług (KSU), świadcząc standardowe usługi w ramach realizowanych krajowych i regionalnych programów wsparcia przedsiębiorczości. Przedmiotem ich działalności jest także organizacja konferencji, targów, misji i innych imprez o charakterze promocyjnym związanym z potrzebami środowisk gospodarczych regionu.

Mapa 7. Liczba ośrodków KSU i zrealizowanych usług dla sektora MSP w przeliczeniu na 1000 aktywnych MSP w 2004 r.

Źródło: www.ksu.parp.gov.pl/aktywnosc

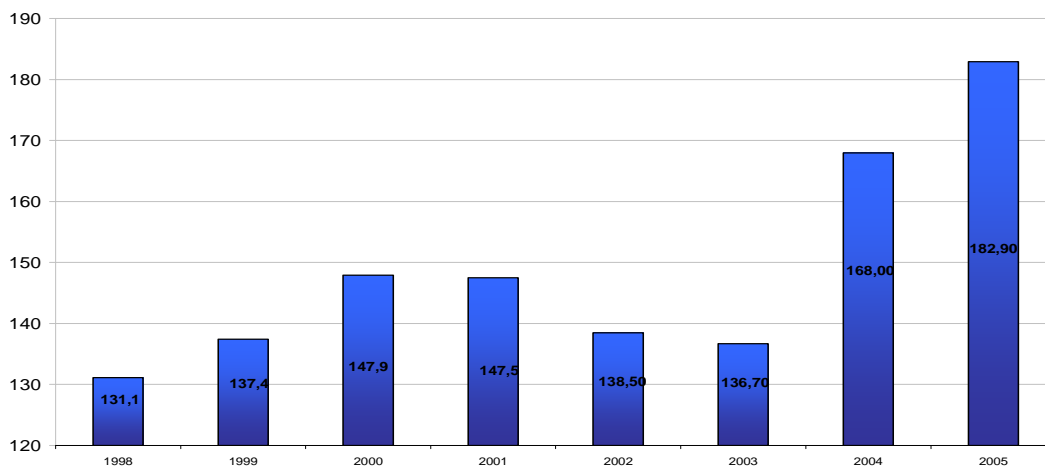
Działalność instytucji otoczenia biznesu należy ocenić pozytywnie, jednakże większość z nich skoncentrowanych jest w Lublinie i najbliższych okolicach. Zbyt mała ilość izb i stowarzyszeń w terenie powoduje, że dostęp do ich usług jest ograniczony, a promocja przedsiębiorczości - niewystarczająca. Wyniki przeprowadzonych na potrzeby Regionalnej Strategii Innowacji badań pokazują, że instytucje wsparcia mają niewielkie doświadczenie w funkcjonowaniu na Jednolitym Rynku Europejskim. Nie oferują usług pośrednictwa w zakresie nawiązywania współpracy pomiędzy przedsiębiorstwami regionalnymi a firmami globalnymi. Brak jest ofert dotyczących projektowania produktu, badań rynku, ekspertyz i usług laboratoryjnych, które mogłyby stanowić źródło przewagi konkurencyjnej firm lokalnych na rynku europejskim. Brakuje również inkubatorów przedsiębiorczości, które oprócz doradztwa i szkoleń udostępniałyby pomieszczenia i wyposażenie poniżej cen rynkowych dla nowopowstających przedsiębiorstw.

Bardzo duży wkład w rozwój przedsiębiorczości wnoszą instytucje promocyjno-handlowe i imprezy targowe. W tym kontekście szczególnie niepokojącym zjawiskiem jest spadek ilości wystaw i ekspozycji. W stosunku do roku 1999 liczba wystaw uległa zmniejszeniu o 24 (o 4%), a ekspozycji o 40 (o 21%).

Potencjał badawczo – rozwojowy

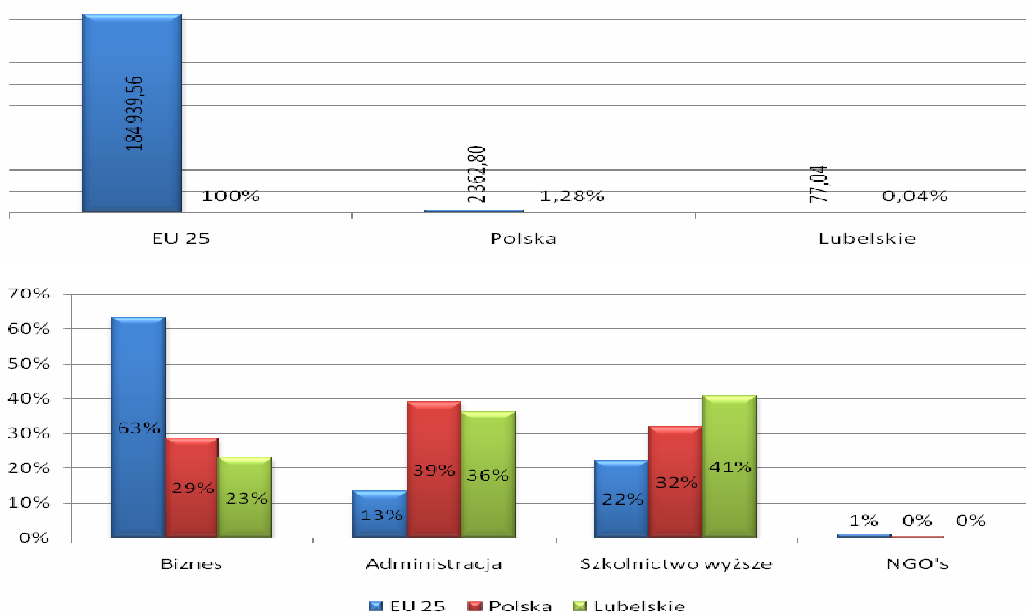
Jednym z głównych wyznaczników potencjału badawczo-rozwojowego regionu jest wielkość nakładów na sferę B+R i ich udział w finansowaniu krajowym. Nakłady na B+R (wskaźnik GERD) w województwie lubelskim pozostawały od 1998r do 2003 r. prawie na niezmiennym poziomie i oscylowały wokół 140 mln zł. Dopiero w 2004 r. wydatki zaczęły rosnąć bardziej zdecydowanie i w 2005 r. wyniosły 183 mln zł. Stanowi to około 3% udziału krajowego. W roku 2003 i 2004 w relacji do PKB nakłady na sferę B+R w Polsce osiągają zaledwie 0,56%, natomiast w roku 2005 r. 0,57% (średnia dla UE wyniosła 1,85%). Województwo na tym tle przeznaczają na badania i rozwój 0,47% wytwarzanego PKB. W przeliczeniu na jednego mieszkańca województwa lubelskiego nakłady te osiągnęły w roku 2004 poziom 77 zł (57% średniej krajowej), lokując województwo na 8 miejscu w kraju.

Wykres 9. Nakłady na działalność badawczo-rozwojową w woj. lubelskim mln zł

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

Wykres 10. Wskaźnik GERD

Źródło: Euostat

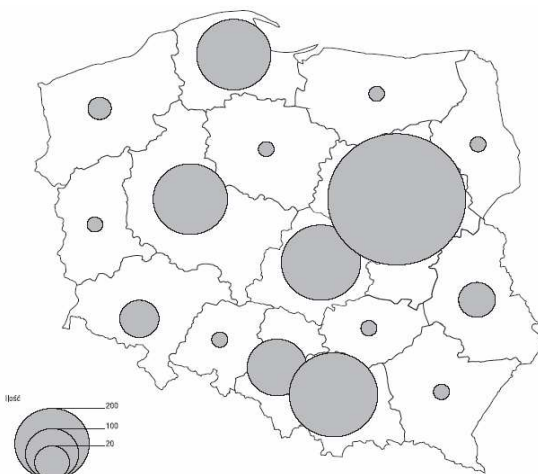
W strukturze nakładów wydatkowanych na B+R, podobnie jak w kraju, największa część środków (ponad 38%) przeznaczana jest na badania podstawowe, zaś najmniej (niecałe 28%) na prace rozwojowe. Niekorzystnie kształtuje się także struktura finansowania badań i rozwoju. Udział środków pochodzących z przedsiębiorstw w nakładach B+R, stanowi tylko 9,7% (w roku 1999 było to 27%), zaś większość środków na badania, tj. około 78% pochodzi ze środków budżetowych państwa. Jest to struktura odwrotna niż w krajach UE, gdzie około 63% środków na B+R pochodzi z sektora prywatnego.

Innym wyznacznikiem potencjału badawczo-rozwojowego regionu jest wielkość zatrudnienia w sferze badawczo-rozwojowej. W roku 2005 zatrudnienie w sferze B+R, mierzone w ekwiwalentach pełnego czasu pracy – EPS, było szacowane na poziomie 3,4 tys. etatów i było mniejsze w porównaniu do roku 1999 o 10%. Udział pracowników B+R w zatrudnieniu krajowym zmniejszył się w tym czasie z 4,3% do 4,1%. Struktura zatrudnienia jest mniej korzystna niż w kraju, gdyż prawie 70% pracowników zatrudnionych jest w szkołach wyższych, natomiast tylko 23% w jednostkach naukowych i badawczo-rozwojowych (w kraju 34%). Duża liczba pracowników B+R zatrudnionych na uczelniach wyższych w praktyce oznacza, że są oni w większym stopniu zaangażowani w dydaktykę i badania podstawowe, natomiast mniej w badania stosowane i prace rozwojowe prowadzone na potrzeby przedsiębiorstw.

Niestety ilość pracowników zatrudnionych w sferze B+R nie przekłada się w pełni na tzw. wskaźniki tworzenia wiedzy, mierzone m.in. liczbą zgłoszonych wynalazków i uzyskanych patentów. Średniorocznie liczba zgłaszanych wynalazków z terenu województwa lubelskiego nie przekracza 70 (3,5% udziału krajowego), zaś liczba udzielonych patentów kształtuje się na poziomie 40 (4,7% udziału krajowego). Ten niezadowalający wynik świadczy o niedostosowaniu sektora B+R do potrzeb regionalnej gospodarki i konieczności jego restrukturyzowania.

Również poziom zaangażowania placówek naukowo-badawczych Lubelszczyzny w projekty międzynarodowe należy uznać za niewystarczający w stosunku do istniejącego potencjału naukowego w regionie. Na przykład na 1710 projektów z 5 i 6 Programu Ramowego realizowanych przez polskie ośrodki naukowe, tylko 26 projektów jest wdrażanych z udziałem partnerów z województwa lubelskiego (1,5%). Ze 157 Centrów Doskonałości powstałych w Polsce w wyniku realizacji 5 Programu Ramowego, tylko 3 zostały założone w województwie lubelskim.

Mapa 8. Udział polskich placówek w 5 i 6 Programie Ramowym UE oraz w sieci Centrów Doskonałości.

Źródło: Grzegorz Gorzelak, Aleksander Bąkowski, Marek Kozak, Agnieszka Olechnicka, przy współpracy Adama Płoszaja, *Polskie regionalne strategie innowacji: Ocena i wnioski dla dalszych działań*, Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, Warszawa, 2006r.

Oceniając regionalny sektor B+R należy stwierdzić, że boryka się on z wieloma problemami związanymi m.in. z niskim poziomem finansowania działalności badawczo-rozwojowej, niekorzystną strukturą wydatkowania środków na B+R, niedostatecznym wyposażeniem jednostek w aparaturę naukowo-badawczą oraz wysokim stopniem zużycia tej aparatury, a także brakiem rozwiniętej infrastruktury transferu i komercjalizacji wiedzy i badań. Tym negatywnym zjawiskom towarzyszą również liczne problemy związane z restrukturyzacją finansowania polskiej nauki i trudnościami wielu naukowców z dostosowaniem się do nowych wyzwań gospodarki opartej na wiedzy i innowacjach. Nagromadzenie tych problemów nie pozwala w pełni wykorzystać potencjałów tkwiących w sektorze naukowo-badawczym regionu. Dlatego też, jednym z priorytetowych kierunków działań strukturalnych w regionie jest wsparcie inwestycyjne sektora B+R oraz dostosowanie jego struktur do potrzeb gospodarki, między innymi w ramach budowanego regionalnego systemu wspierania innowacji.

Regionalny system wspierania innowacji

W województwie lubelskim istnieją dobre podstawy do rozwoju regionalnego systemu wspierania innowacji. Jego podstawy tworzą przede wszystkim uczelnie wyższe, które obok działalności dydaktycznej prowadzą również działalności badawczo-rozwojową, w coraz większym stopniu ukierunkowaną na potrzeby przedsiębiorstw. Profil oferowanych usług i prac badawczo-rozwojowych kształtowany jest przede wszystkim przez liczne centra naukowo-badawcze zlokalizowane w dwóch uniwersytetach (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej i Katolicki Uniwersytet Lubelski), Politechnice Lubelskiej, Akademii Rolniczej i Akademii Medycznej. Ważnym uzupełnieniem oferty uczelni wyższych są prace badawczo-rozwojowe prowadzone przez instytuty naukowe, w tym tak renomowane placówki jak: Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach, Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach, Instytut Nawozów Sztucznych w Puławach, czy też Instytut Agrofizyki im. B. Dobrzańskiego, PAN w Lublinie. W regionie funkcjonują również trzy centra doskonałości, powstałe w wyniku wsparcia finansowego z programów ramowych Unii Europejskiej.

Prace badawcze i oferowane usługi dla przedsiębiorstw są prowadzone w dosyć szerokim zakresie i obejmują przede wszystkim zagadnienia związane z rolnictwem i przetwórstwem rolno-spożywczym, ochroną środowiska i ekologią, biotechnologią i ochroną zdrowia, teleinformatyką, produkcją i przetwarzaniem energii, automatyką przemysłową oraz inżynierią budowlaną i sanitarną. Jednak w ocenie przedsiębiorców jakość usług świadczonych przez jednostki naukowe jest dosyć niska i niedostosowana do aktualnych potrzeb firm¹². Jednym ze sposobów na poprawę sytuacji w zakresie podaży innowacji jest postępujący proces konsolidacji potencjału badawczego regionu w kierunku jego lepszego wykorzystania i specjalizacja jednostek naukowych w strategicznych dla rozwoju regionu dziedzinach badań.¹³ Realizacja tego celu jest jednym z zadań strategicznych tworzonego obecnie Parku Naukowo-Technologicznego, w którym docelowo zakłada się funkcjonowanie w strukturze sieciowej 6 centrów badawczych, świadczących wysoko specjalistyczne usługi dla biznesu:

¹² Lubelski Rynek Innowacji, raport z badań ankietowych, Politechnika Lubelska, 2004

¹³ Regionalna Strategia Innowacji, przyjęta przez Sejmik Województwa Lubelskiego w grudniu 2004 wstępnie określiła strategiczne dla regionu dziedziny badań. Są to: inżynieria, biotechnologia, informatyka, ochrona środowiska, rolnictwo i przetwórstwo rolne, ekoenergia. Dziedziny te zostaną uszczegółowione w ramach obecnie prowadzonych prac nad foresightem regionalnym.

- Centrum Biotechnologii (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej)
- Centrum Leków i Szczepionek (Akademia Medyczna w Lublinie)
- Centrum Technologii Żywności (Akademia Rolnicza w Lublinie)
- Centrum Elektroniki, Optoelektroniki i Teleinformatyki (Politechnika Lubelska)
- Centrum Ochrony Środowiska (Politechnika Lubelska)
- Centrum Nanotechnologii (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej)

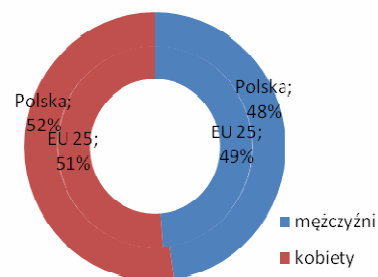
Tworzony obecnie Park Naukowo-Technologiczny wraz z towarzyszącą infrastrukturą będzie jedną z podstawowych instytucji transferu wiedzy i innowacji w regionie. Będzie ważnym uzupełnieniem istniejącej już infrastruktury wspomaganie innowacji w regionie, do której należy niewątpliwie zaliczyć:

- instytucje otoczenia biznesu (funkcjonujące w ramach Krajowego Systemu Usług i tworzonego obecnie Krajowego Systemu Innowacji)
- Lubelskie Centrum Transferu Technologii (działające w ramach sieci IRC – Innovation Relay Centre)
- sieć ośrodków innowacji (tworzona między innymi przez NOT oraz Polską Fundację Wspomagania Rozwoju Gospodarczego „OIC Poland”).¹⁴

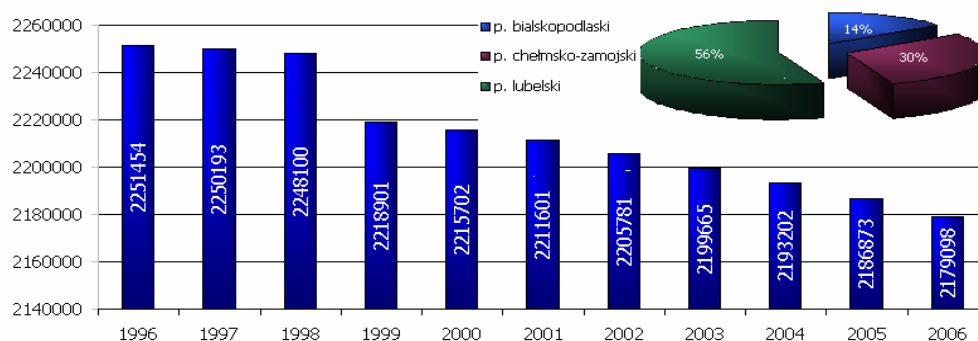
1.1.3. Społeczeństwo i zasoby ludzkie

Liczba ludności

Według stanu na koniec 2006 roku województwo lubelskie zamieszkiwało 2 179 tys. osób, co stanowi 5,72% ludności kraju i plasuje region na 7 miejscu. Liczba ludności Polski stanowi 6,98% ludności Unii Europejskiej (dane za rok 2005), a województwa lubelskiego 0,49%. Od 1995 roku liczba ludności w regionie systematycznie zmniejsza się (średniorocznie o około 0,3%). Według prognoz demograficznych GUS tendencja spadkowa utrzyma się co najmniej do 2030 r. Ocenia się, że do 2020 liczba mieszkańców w województwie zmniejszy się o 85 tys. (tj. o około 4%), przy czym największe ubytki wystąpią na wsi, gdzie tempo spadku ludności będzie dwa razy szybsze niż w miastach.

Wykres 11. Ludność województwa lubelskiego w latach 1996-2006

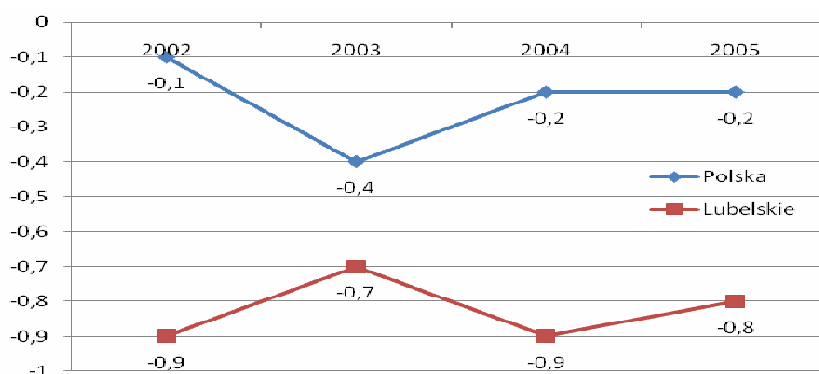

Źródło: Opracowanie własne na podstawie: Bank Danych Regionalnych GUS

¹⁴ Katalog Instytucji wsparcia innowacji i transferu technologii w województwie lubelskim, Lubelska Fundacja Rozwoju, Lublin, wrzesień 2006.

Obserwowany spadek liczby ludności determinowany jest przez ujemny przyrost naturalny oraz ruchy migracyjne. Na terenie województwa lubelskiego w latach 1998-2005 liczba urodzeń zmalała o 14,8%, przy czym na obszarach wiejskich spadek ten był dużo wyższy – o 19%. W 2005 roku przyrost naturalny na 1000 ludności ukształtował się na poziomie (-0,84) i był dużo niższy od średniej w kraju (-0,2). Przewiduje się, że ujemny przyrost naturalny będzie się utrzymywał i w roku 2020 osiągnie poziom (-1,7).

Wykres 12. Przyrost naturalny na 1000 ludności w latach 2002-2005

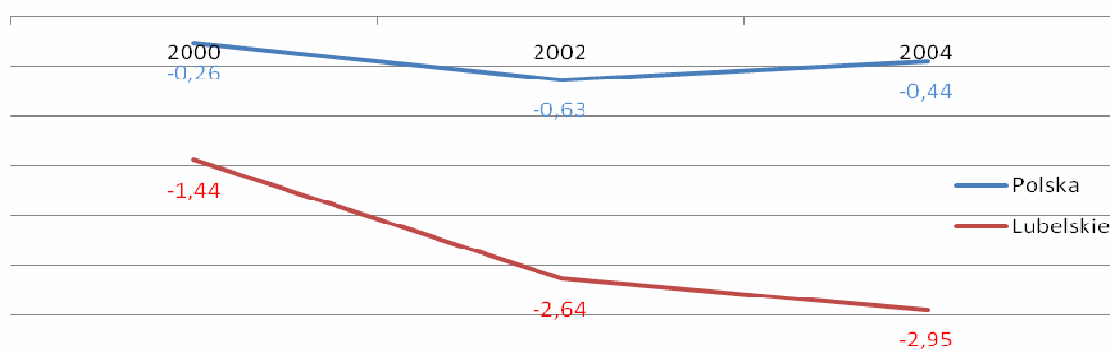

Źródło: Opracowanie własne na podstawie: Bank Danych Regionalnych GUS

Saldo migracji wewnętrznych i zagranicznych na pobyt stały na 1000 ludności przybiera w województwie od kilku lat wartości ujemne i kształtuje się na średniorocznym poziomie (-2,1), przy czym wartość tego wskaźnika dla obszarów wiejskich wynosi tylko (-0,23). Od 2004r. nieznacznie, aczkolwiek systematycznie wzrasta udział ludności wiejskiej w ludności ogółem. W 2006 r. wskaźnik ten osiągnął wartość 53,94% (w Polsce 38,96%). Jest to trend podobny jak w Polsce i wiąże się z suburbanizacją głównych ośrodków miejskich.

Głównymi przyczynami ruchu wędrownego ludności są czynniki ekonomiczne, dlatego też ubogie województwo lubelskie należy do obszarów o największej emigracji w kraju. Według prognozy GUS w najbliższych latach województwo nadal będzie się zaliczało do obszarów o znacznym odpływie ludności. Może to mieć poważne konsekwencje dla rozwoju województwa, zważywszy na fakt, że region opuszczają głównie ludzie młodzi i dobrze wykształceni.

Wykres 13. Przyrost rzeczywisty na 1000 ludności w województwie lubelskim i Polsce w latach 2000, 2002 i 2004

Źródło: Opracowanie własne na podstawie: Rocznik Statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej 2001, 2003 i 2005; Rocznik statystyczny województwa lubelskiego 2004, 2005

Wykazujący stałą tendencję malejącą przyrost rzeczywisty w województwie jest znacznie niższy niż w kraju i wynika głównie z wysokiej emigracji, natomiast w mniejszym stopniu z ujemnego przyrostu naturalnego.

Wiek ludności i jego struktura

Ludność Lubelszczyzny jest stosunkowo młoda (podobnie jak w kraju), jednakże mediana wieku zwiększa się z roku na rok. W 2000 r. wynosiła 37 lat dla kobiet i 33 dla mężczyzn, zaś w 2005 r. – odpowiednio 39 i 34 lata. Wiek ludności miejskiej i wiejskiej jest zbliżony (36 lat), natomiast w kraju ludność miejska była starsza od wiejskiej (odpowiednio 38 i 33 lata).

W latach 2000-2005 następował wzrost udziału ludności w wieku produkcyjnym i poprodukcyjnym przy jednoczesnym zmniejszaniu się udziału grupy ludności w wieku przedprodukcyjnym. Jest to związane z wchodzeniem w wiek produkcyjny roczników wyżu demograficznego i wpływa na spadek współczynnika obciążenia demograficznego. Jego wielkość w 2005 r. jest jednak nadal wyższa niż w kraju o 6 pkt proc.

Wykres 14. Struktura wiekowa ludności w roku 2005

Tab. 6. Ludność w wieku produkcyjnym i nieprodukcyjnym w województwie lubelskim w latach 1995-2005 oraz prognoza na rok 2020

Wyszczególnienie	1995 (w %)	2005 (w %)	2020 (w %)
w wieku przedprodukcyjnym	28,5	20,1	16,9
w wieku produkcyjnym	56,1	64,2	60,5
w wieku poprodukcyjnym	15,4	15,7	22,6
wskaźnik obciążenia demograficznego (ludność w wieku nieprodukcyjnym na 100 osób w wieku produkcyjnym)	78,3	62	65,2

Źródło: Rocznik statystyczny województwa lubelskiego 2005, Rynek pracy w województwie lubelskim w 2004 r.

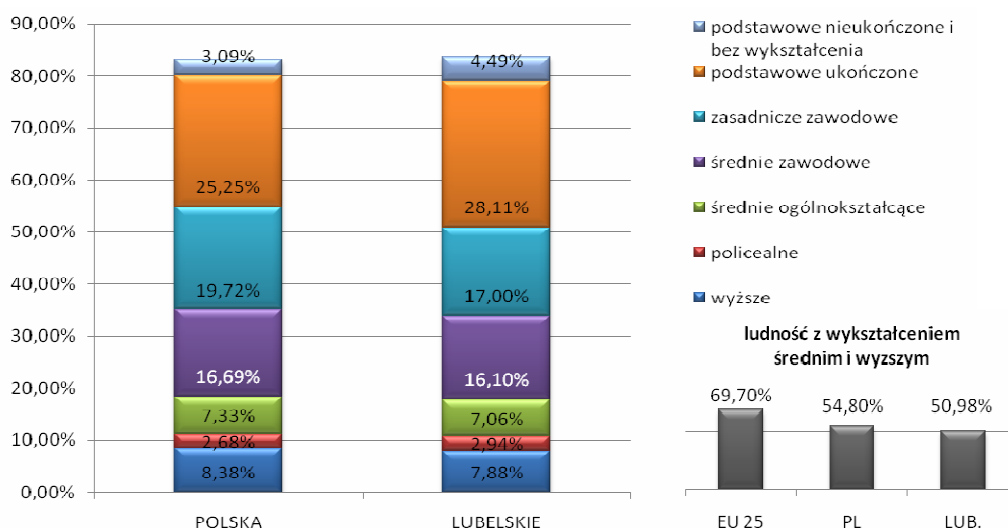
Analiza kształtowania się przyszłej struktury wiekowej mieszkańców wskazuje, że w roku 2020 mniej więcej co piąty mieszkaniec województwa lubelskiego będzie miał 60 i więcej lat. Znaczny przyrost ludności w wieku poprodukcyjnym, przy ograniczonej liczbie ludności w wieku

produkcyjnym, spowoduje wzrost wskaźnika obciążenia demograficznego, co może mieć niekorzystne konsekwencje dla rynku pracy i systemów ubezpieczeniowych.

Poziom wykształcenia społeczeństwa oraz jakość kapitału ludzkiego

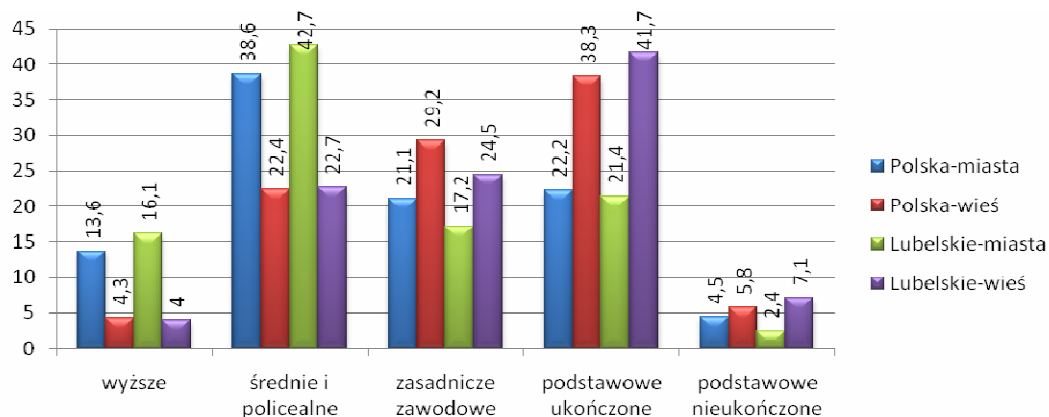
Jednym z najważniejszych wskaźników określających jakość kapitału ludzkiego jest poziom wykształcenia społeczeństwa. Województwo lubelskie to region o zbliżonych do średnich krajowych udziałach ludności z wykształceniem wyższym i średnim. Na uwagę zasługuje fakt, że od 1992 roku w województwie dokonał się duży postęp w upowszechnianiu wyższego wykształcenia. Przyrosty udziału osób ze średnim i wyższym wykształceniem były znacznie wyższe niż w innych regionach kraju. Proces ten był możliwy między innymi dzięki szybko rozwijającej się sieci placówek szkolnictwa wyższego, zarówno w systemie kształcenia publicznego, jak i prywatnego. W 2005r. na 10 tys. mieszkańców województwa przypadało 495 studentów, a w grupie wiekowej 19-24 lata studenci stanowili 47%. W obu przypadkach województwo lubelskie zajmuje 7 pozycję w kraju.

Wykres 15. Struktura wykształcenia ludności w województwie na tle kraju

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych GUS (www.stat.gov.pl)

W ostatnich latach wyraźniej poprawił się również poziom wykształcenia ludności na wsi, chociaż w porównaniu z obszarami miejskimi, wykształceniem średnim i wyższym legitymuje się znacznie mniejszy odsetek ludności wiejskiej. Wzrost poziomu wykształcenia na wsi przekłada się pozytywnie na coraz większy odsetek gospodarstw rolnych kierowanych przez osoby z wykształceniem średnimi i wyższym. W przypadku województwa lubelskiego wskaźnik ten jest już wyższy od średniej krajowej i wynosi 35,8% (wobec 33,7% w kraju).

Wykres 16. Struktura wykształcenia ludności w układzie miasto-wieś

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

Pomimo radykalnej poprawy ogólnego poziomu wykształcenia mieszkańców Lubelszczyzny oraz korzystnie kształtujących się wskaźników skolaryzacji, jakość kapitału ludzkiego w regionie nie należy do najwyższej ocenianych. Do głównych czynników negatywnie wpływających na ocenę jakości kapitału ludzkiego w regionie należy zaliczyć:

- niedostosowanie oferty kształcenia uczelni wyższych do potrzeb rynku pracy, czego dowodem jest stosunkowo duży udział bezrobotnych absolwentów w ogólnej populacji bezrobotnych (powyżej 6%),
- niedopasowanie strukturalne kwalifikacji i umiejętności zasobów pracy do potrzeb rynku pracy (połączone z niską aktywnością pracowników do odnawiania swoich kwalifikacji w systemie kształcenia ustawicznego)
- stosunkowo niski poziom tzw. kompetencji cywilizacyjnych, obejmujących takie umiejętności jak: prowadzenie samochodu, obsługa komputera, posługiwanie się językiem obcym.

Tab. 7. Kompetencje cywilizacyjne (deklaracje umiejętności)

	Woj. Lubelskie	Polska
Prawo jazdy (pozycja w rankingu)	48,26 (14)	53,23
Komputer (pozycja w rankingu)	40,52 (11)	45,07
Języki obce - j. angielski (pozycja w rankingu)	23,20 (14)	26,41
- j. niemiecki	11,54	19,62
- j. rosyjski	44,30	34,74

Źródło: Na podstawie danych Czapiński J., Panek T., *Diagnoza społeczna 2005*, Warszawa 2006.

Jakość życia i poziom dochodów społeczeństwa

Województwo charakteryzuje się generalnie niską jakością życia, co potwierdzają wskaźniki i porównania zebrane w tabeli poniżej.

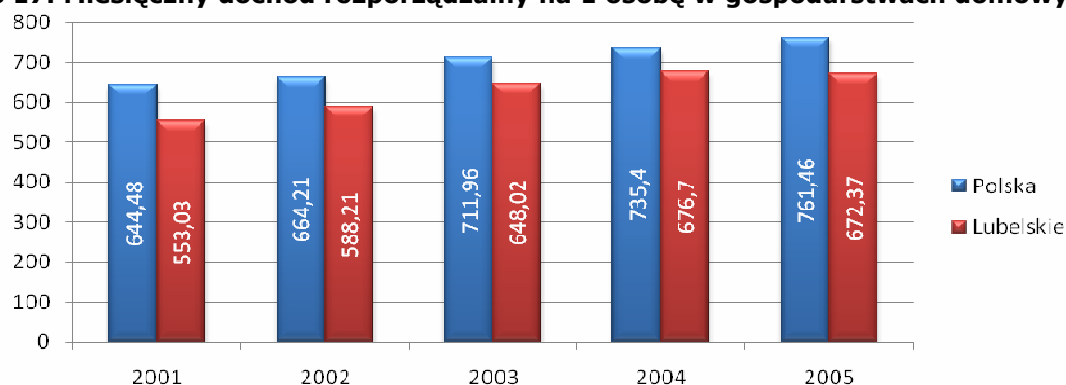
Tab. 8. Wybrane wskaźniki charakteryzujące jakość życia w województwie lubelskim

Województwo	Ogólny wskaźnik jakości życia	Ranga jakości życia	Ogólny wskaźnik warunków życia	Ranga warunków życia	Bezwzględna wartość różnicy rang
WIELKOPOLSKIE	0,23	1	0,512	7	6
POMORSKIE	0,12	2	0,331	1	1
DOLNOŚLĄSKIE	0,09	3	0,673	11	8
OPOLSKIE	0,08	4	0,403	3	1
PODKARPACKIE	0,05	5	0,603	9	4
ŚLĄSKIE	0,04	6	0,413	4	2
MAZOWIECKIE	0,03	7	0,432	5	2
MAŁOPOLSKIE	0,02	8	0,664	10	2
ZACHODNIO-POMORSKIE	0,00	9	0,474	6	3
LUBUSKIE	-0,02	10	0,387	2	8
PODLASKIE	-0,12	11	0,742	15	4
ŁÓDZKIE	-0,13	12	0,553	8	4
ŚWIĘTOKRZYSKIE	-0,13	13	0,779	16	3
KUJAWSKO-POMORSKIE	-0,17	14	0,733	14	0
WARMIŃSKO-MAZURSKIE	-0,20	15	0,724	13	2
LUBELSKIE	-0,25	16	0,679	12	4

Źródło: Czapiński J., Panek T., *Diagnoza społeczna 2005. Warunki i jakość życia Polaków*, Warszawa 2006, s. 383

W ocenie jakości życia wzięto pod uwagę wiele czynników, takich jak dobrobyt materialny, kapitał społeczny, poziom cywilizacyjny, dobrostan społeczny i fizyczny, stres życiowy i narażenie na patologie. Natomiast na ogólny wskaźnik warunków życia złożyła się analiza takich obszarów jak: uzyskiwane dochody, wyżywienie, zasobność materialna, warunki mieszkaniowe, kształcenie dzieci, ochrona zdrowia, uczestnictwo w kulturze oraz wypoczynek.

Główną przyczyną niskiej jakości życia jest trudna sytuacja materialna gospodarstw domowych, wynikająca głównie z niekorzystnych warunków na rynku pracy i braku możliwości uzyskania satysfakcjonujących dochodów. Poziom dochodów jest niższy od przeciętnego w kraju o 12% (672 zł wobec 762 w kraju).

Wykres 17. Miesięczny dochód rozporządzalny na 1 osobę w gospodarstwach domowych

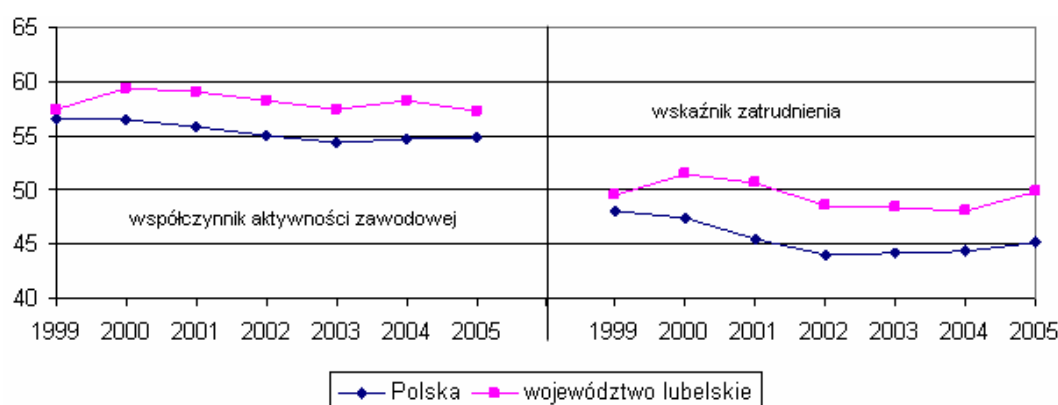
Źródło: Bank Danych Regionalnych US

Struktura dochodów wskazuje na socjalny charakter regionu. Dominują dochody ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych i pomocy społecznej – 36,4% (kraj – 29,4%) oraz z gospodarstw indywidualnych w rolnictwie – 9,7%, (kraj 4,1%). Dochody z pracy najemnej stanowią w regionie 37,9%, odbiegając od średniej krajowej wynoszącej 45,5%. Skutkuje to niższą niż w kraju konsumpcją i poziomem życia oraz dużą skalą ubóstwa i wykluczenia społecznego.

Poziom zatrudnienia ludności

W województwie lubelskim w końcu 2005 r. pracowało 951 tys. osób, czyli prawie 50% ludności województwa w wieku produkcyjnym (wskaźnik dla EU wynosi 63,8%). Sektor prywatny zatrudniał 74% ogółu pracujących. Wskaźnik zatrudnienia wg. BAEL wyniósł w 2005 r. 49,8%, przy czym w miastach 42,8%, a na wsi 57,1%. Większą wartość osiągnął również wśród mężczyzn (56,6%- 71,3% dla EU), niż wśród kobiet (43,3% - 56,3% dla EU).

Wykres 18. Współczynnik aktywności zawodowej i wskaźnik zatrudnienia w województwie lubelskim i w Polsce w latach 1999 - 2005

Źródło: GUS 2000 – 2005

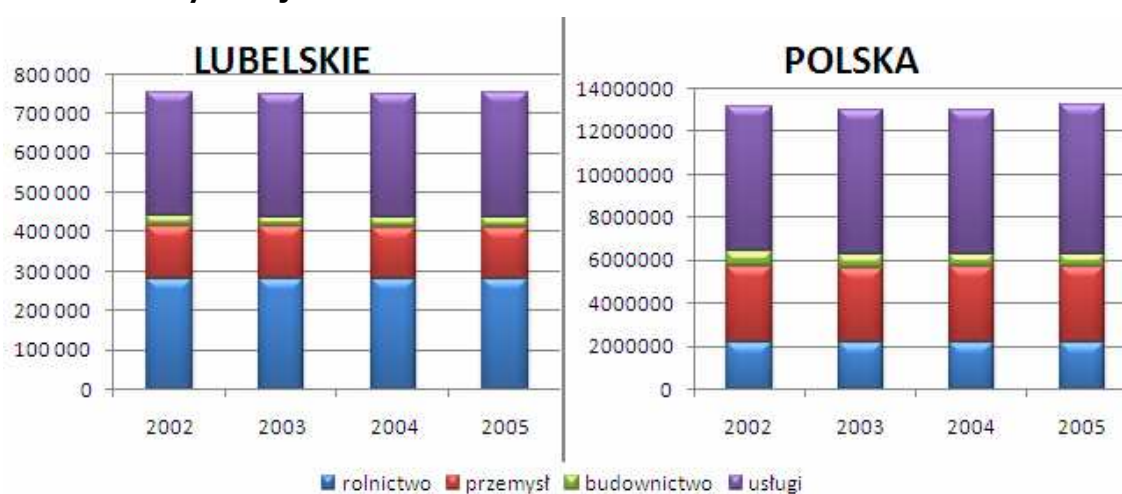
W województwie lubelskim wskaźnik zatrudnienia, jak i współczynnik aktywności zawodowej są wyższe, aniżeli w całym kraju. Wynika to z wysokiego odsetka pracujących w sektorze rolnym, który jak wiadomo jest mało efektywny i jest źródłem dużego bezrobocia ukrytego. Przyjmując za docelową stopę zatrudnienia w UE na poziomie 70%, należy stwierdzić, że poziom zatrudnienia i wykorzystania zasobów pracy w województwie jest bardzo niski i powinien być systematycznie zwiększany. Dalszy wzrost wskaźnika zatrudnienia będzie jednak uzależniony od zmiany struktury zatrudnienia w głównych działach gospodarki i tempa przyrostu nowych miejsc pracy (głównie w usługach rynkowych). Wzrost poziomu zatrudnienia będzie z pewnością możliwy również w wyniku wdrożenia zaplanowanych działań w ramach realizowanej polityki spójności i wynikających z niej programów operacyjnych¹⁵.

¹⁵ Z prognozy oddziaływania makroekonomicznego realizacji RPO dla województwa lubelskiego na lata 2007-2013 wynika, że w wyniku zaplanowanych interwencji RPO nastąpi zwiększenie dynamiki wzrostu zatrudnienia średniorocznie o 0,6%.

Struktura zatrudnienia

Jak już wcześniej zaznaczono, sektorowa struktura zatrudnienia jest w województwie lubelskim wyjątkowo niekorzystna. Chociaż zatrudnienie w rolnictwie spadło w ciągu ostatnich 5 lat o prawie 14 punktów procentowych, to jego poziom należy w dalszym ciągu do najwyższych w Polsce, gdzie średnio kształtuje się on na poziomie 16,9%, zaś w Unii Europejskiej stanowi niecałe 5%. Dalszy spadek zatrudnienia w rolnictwie będzie uzależniony od procesu modernizacji gospodarstw rolnych oraz od tworzenia alternatywnych miejsc pracy na wsi poza sektorem rolnym (w tym głównie w usługach).

Wykres 19. Pracujący w gospodarce narodowej wg sektorów ekonomicznych w woj. lubelskim i w całym kraju w latach 2002 – 2005

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

Uwzględniając lata 1999-2005 zauważalne jest zmniejszanie się liczby pracujących ogółem o prawie 50 tys. Największe ubytki wystąpiły w przemyśle (18,3 tys.), ochronie zdrowia (14,5 tys.) oraz budownictwie (11,6 tys.). Bezwzględna liczba pracujących wzrosła w obsłudze nieruchomości i firm (9,5 tys.), administracji publicznej (5,4 tys.), pozostałej działalności usługowej komunalnej (2,3 tys.) oraz edukacji (1,6 tys.). Zmiany te zasadniczo były analogiczne do zachodzących w gospodarce całego kraju.

Likwidacja miejsc pracy w województwie lubelskim była jednak stosunkowo bardziej dotkliwa w pośrednictwie finansowym (zlikwidowano ponad jedną trzecią miejsc pracy), w budownictwie (prawie jedną trzecią) i w ochronie zdrowia (jedną czwartą). Zmiany te wynikały z nasilenia procesów restrukturyzacji gospodarki. W sektorze finansowym uległy likwidacji lub przeniesieniu z terenu województwa centrale trzech banków. W budownictwie i ochronie zdrowia nastąpiło zjawisko odchodzenia pracowników w celu rozpoczęcia indywidualnej działalności gospodarczej i świadczenia podobnych usług jak w przypadku umowy o pracę w ramach kooperacji pomiędzy przedsiębiorstwami. Tak duży spadek liczby pracowników w tych dziedzinach to również efekt migracji zarobkowych.

W omawianym okresie przyrost miejsc pracy był relatywnie wyższy niż w kraju w sektorze obsługi nieruchomości i firm, gdzie liczba miejsc pracy uległa podwojeniu.

Omawiane zjawiska świadczą o wysokiej korelacji zmian na regionalnym i ogólnokrajowym rynku pracy. Jednocześnie wyraźnie zauważalny jest niedostatecznie rozwinięty segment usługowy,

a właśnie dynamicznie rozwijający się i zwiększający swój udział w PKB sektor usług winien absorbować zasoby pracy dopiero wchodzące na rynek (absolwenci), jak i odpływające z innych sektorów (np. rolnictwa).

Wśród ogółu pracujących w województwie lubelskim dominują pracownicy najemni (57%). Zdecydowana większość z nich (90%) posiadała status pełnego zatrudnienia. Pracujący na własny rachunek stanowili niewiele ponad 28% ogółu pracujących, przy czym zdecydowana większość z nich nie zatrudniała żadnych pracowników. Stosunkowo duży odsetek osób (14,0% ogółu pracujących) nie wykonuje żadnej pracy najemnej, ani nie pracuje na własny rachunek, ale jako członkowie rodzin pomaga innym w pracy na własny rachunek. Taka struktura zatrudnienia w województwie lubelskim wynika w oczywisty sposób ze struktury gospodarki województwa ze stosunkowo dużym udziałem sektora rolnictwa indywidualnego. Ten sektor, właśnie w postaci „pomagających członków rodzin” absorbuje tych mieszkańców wsi, którzy nie mają szans na uzyskanie pracy w innych działach gospodarki. Zjawisko to zmniejsza zatem skalę bezrobocia rejestrowanego.

Poziom bezrobocia i jego struktura

Szacowany poziom bezrobocia rejestrowanego na koniec października 2006 wynosił 15,2% i był nieco wyższy od stopy obliczonej dla całego kraju (14,9%). Pod względem stopy bezrobocia województwo lubelskie znajduje się na 11 miejscu wśród wszystkich województw Polski. Jednak biorąc pod uwagę tzw. II stopę bezrobocia (mierzoną jako stosunek liczby bezrobotnych do liczby pracujących poza rolnictwem indywidualnym) należy stwierdzić, że poziom bezrobocia w województwie lubelskim znacznie przekracza poziom ogólnokrajowy (średnio o 8,4 pkt procentowego). W październiku 2006 r. II stopa bezrobocia wynosiła w regionie 29,7%. (wobec 21,3% w kraju).

Liczba zarejestrowanych bezrobotnych szacowana jest obecnie na około 140 tys. osób i jest mniejsza w porównaniu z rokiem 2003 o około 18% (34 tys. osób). Spadająca liczba bezrobotnych jest z jednej strony rezultatem emigracji zarobkowej wielu młodych ludzi poza granice województwa, zaś z drugiej wynika z tworzenia większej ilości nowych miejsc pracy (średniorocznie w regionie przybywa około 13 tys. nowych miejsc pracy).

Wśród bezrobotnych dużą grupę stanowią osoby długotrwale bezrobotne (68%). Szczególnie niekorzystnym i niepokojącym jest fakt, iż prawie 32% bezrobotnych to ludzie młodzi (w wieku 25-34 lata), a 7,5% to osoby z wyższym wykształceniem.

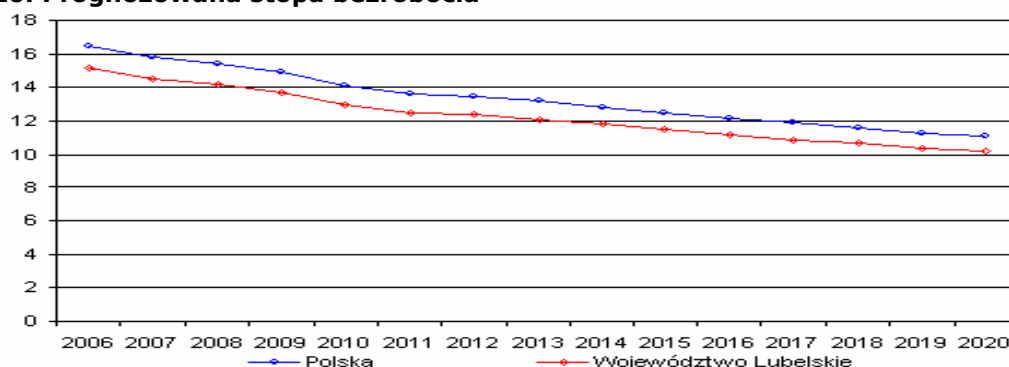
Osobnym problemem, niezwykle trudnym do zdiagnozowania, jest bezrobocie ukryte na wsi. Szacunki¹⁶ przeprowadzone na podstawie danych Narodowego Spisu Powszechnego 2002 wskazują, że średnia stopa bezrobocia ukrytego wynosi ok. 20%, jest zatem wyższa niż stopa bezrobocia rejestrowanego.

Oczekuje się, że do roku 2020 w regionie nastąpi wyraźny spadek bezrobocia rejestrowanego do poziomu około 10%. Można również spodziewać się spadku bezrobocia ukrytego, aczkolwiek jego rozmiary są bardzo trudne do oszacowania. Spadek bezrobocia będzie możliwy dzięki poprawie koniunktury gospodarczej w Polsce i regionie, a także stopniowemu

¹⁶ Program zrównoważonego rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich województwa lubelskiego, Lublin 2004

otwieraniu się rynków pracy w poszczególnych krajach Unii Europejskiej¹⁷. Istotnym warunkiem poprawy sytuacji na lokalnym rynku pracy powinna być poprawa funkcjonowania służb zatrudnienia, a także stosowanie na szerszą skalę instrumentów ekonomii społecznej oraz lokalnych paktów na rzecz zatrudnienia.

Wykres 20. Prognozowana stopa bezrobocia

Źródło: DAiPEMGIIP. Prognoza makroekonomiczna na lata 2005-2020. Warszawa 2004; Prognoza i Analiza Rynku Pracy i Wydatków Socjalnych w Województwie Lubelskim – Lublin, 2005r

Wykluczenie i pomoc społeczna

Starzenie się społeczeństwa, niepełnosprawność, wysokie bezrobocie strukturalne, a także niskie dochody uzyskiwane przez mieszkańców Lubelszczyzny, są obecnie głównymi przyczynami rosnącego poziomu wykluczenia społecznego. Trudno jest obecnie oszacować skalę tego zjawiska, ale biorąc pod uwagę odsetek osób znajdujących się poniżej tzw. ustawowej linii ubóstwa (około 20% społeczeństwa), należy przypuszczać, że liczba osób wykluczonych bądź zagrożonych wykluczeniem społecznym może sięgać nawet 300 tys. osób.

O rosnącej skali wykluczenia społecznego może świadczyć również liczba osób korzystających z różnych form pomocy społecznej na 10 tys. mieszkańców. W przypadku województwa wskaźnik ten kształtuje się na poziomie 877 i jest od lat jednym z wyższych w kraju. Ocenia się, że w porównaniu z 1999 rokiem liczba osób korzystające ze świadczeń pomocy społecznej wzrosła w regionie o blisko 15%. Świadczy to z jednej strony o rosnącym uzależnieniu dochodów wielu mieszkańców od świadczeń socjalnych, zaś z drugiej wskazuje na rosnące zapotrzebowanie ze strony społeczeństwa na rozwój instytucji i infrastruktury pomocy społecznej. Na obszarze województwa lubelskiego funkcjonują obecnie 64 domy i zakłady pomocy społecznej, które ogółem dysponują prawie 6 tys. miejsc. Miejsca w domach i zakładach pomocy społecznej są w pełni wykorzystane (w niektórych placówkach mieszkańców jest nawet więcej, aniżeli oferowanych miejsc). Liczba miejsc, jakimi dysponują placówki jest wyraźnie niewystarczająca, o czym świadczy wzrastająca z roku na rok liczba osób oczekujących na umieszczenie.

W perspektywie wzrostu liczby osób starszych borykających się często z przewlekłymi chorobami wieku starczego, modernizacja istniejących oraz tworzenie nowych zakładów i domów pomocy społecznej wydają się konieczne, szczególnie w mniejszych ośrodkach miejskich. Podmioty

¹⁷ Prognoza i analiza rynku pracy i wydatków socjalnych w województwie lubelskim, dr Dariusz Wadowski, Wydział Nauk Społecznych, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Lublin 2005

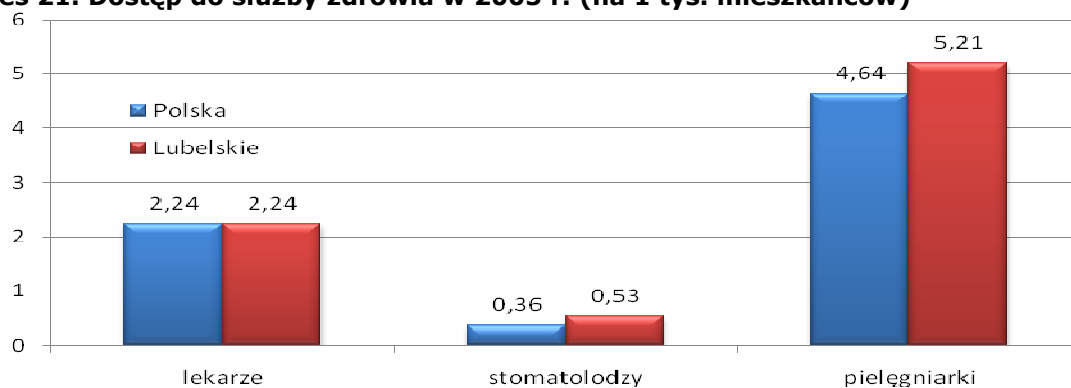
prowadzące tego typu placówki już sobie z tego zdają sprawę – w ciągu ostatnich pięciu lat liczba miejsc w domach dla osób starszych zwiększyła się prawie 2,5-krotnie.

Dostęp ludności do usług zdrowotnych

Na przestrzeni ostatnich lat zarówno w województwie jak i w kraju nastąpiło wydłużenie przeciętnego okresu życia. W 2005 r. średnia długość życia mężczyzn wynosiła 69,9 lat (kraj 70,7) a kobiet 79,9 lat (kraj 79,2). W porównaniu do roku 1999 długość życia wzrosła o 1,4 roku dla mężczyzn i 1,3 roku dla kobiet. W ciągu najbliższych lat zapotrzebowanie na świadczenia opieki zdrowotnej będzie szybko wzrastało w związku ze starzeniem się ludności.

Główną przyczyną zgonów mieszkańców województwa i kraju są choroby układu krążenia i nowotwory. Jeśli chodzi o choroby epidemiologiczne Lubelszczyzna znacznie przewyższa średnią dla kraju pod względem zachorowalności na gruźlicę.

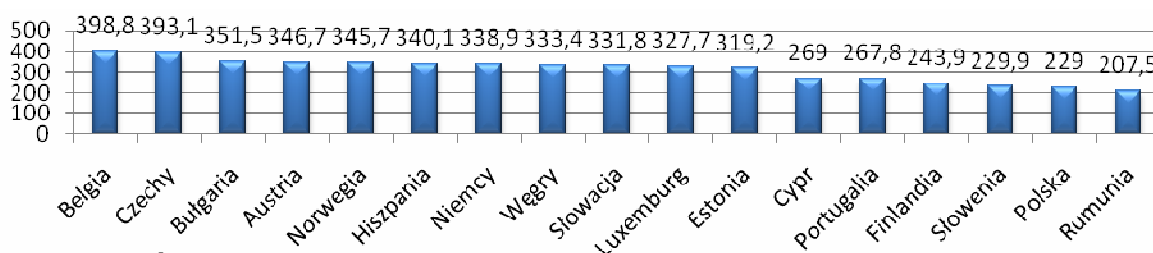
Wykres 21. Dostęp do służby zdrowia w 2005 r. (na 1 tys. mieszkańców)

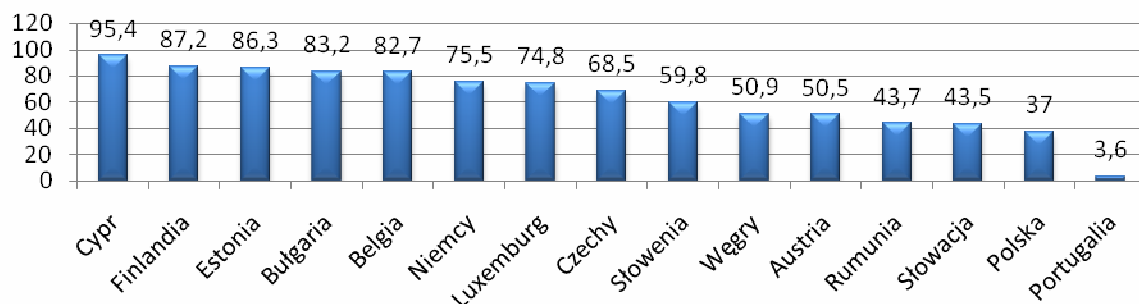
Źródło: Rocznik statystyczny województwa lubelskiego 2005.

Wykres 22. Dostęp do służby zdrowia w wybranych krajach UE w 2004 r. (na 100 tys. mieszkańców)

• lekarze

• dentyści

Źródło: Eurostat

Porównywalne lub nieco wyższe niż w kraju liczby personelu medycznego przypadającego na 1000 mieszkańców wskazują, że dostęp społeczeństwa do usług medycznych w regionie jest stosunkowo dobry. Należy jednak pamiętać, że wskaźniki te – zadawalające na tle Polski – są znacznie niższe niż w innych krajach UE.

W 2005 r. sieć placówek podstawowej opieki zdrowotnej tworzyło 745 zakładów opieki zdrowotnej, w tym 461 w miastach (60,9%) i 284 na wsi (39,1%, ich liczba od 1999 r. wzrosła o 34%), a także 40 szpitali ogólnych, w tym 4 niepubliczne (od 1999 r. wzrost liczby szpitali o 6 - 17,6%). Sieć placówek zdrowotnych w województwie jest prawidłowo rozmieszczona i zabezpiecza potrzeby mieszkańców regionu w zakresie stacjonarnej, podstawowej i specjalistycznej opieki medycznej.

Wskaźniki opisujące infrastrukturę jak i obciążenie służb medycznych są w województwie lubelskim zbliżone do średnich w kraju. Największym problemem jest niezadawalająca dostępność i niska jakość świadczonych usług medycznych. Dlatego też niezbędne jest wsparcie służby zdrowia skierowane na podniesienie jakości usług, przede wszystkim poprzez doposażenie placówek zdrowotnych w nowoczesny, specjalistyczny sprzęt medyczny, modernizację tych obiektów oraz wdrożenie systemów zarządzania jakością.

Dostęp ludności do edukacji

W ciągu ostatnich pięciu lat liczba placówek przedszkolnych w województwie zwiększyła się o 4% (w kraju zanotowano spadek o 4%). Liczba placówek nie przekłada się jednak na liczbę dzieci uczęszczających do przedszkola. W kraju wśród dzieci w wieku 3-5 lat wychowaniem przedszkolnym objętych jest 38% dzieci, natomiast w województwie lubelskim – 30% dzieci (z prawie sześciokrotnie mniejszym udziałem dzieci z terenów wiejskich). Poziom uczestnictwa w edukacji przedszkolnej jest zdecydowanie poniżej poziomów europejskich, które w zależności od kraju wahają się między 70 a 100%. Wydaje się, że poprawa dostępności przedszkoli na obszarach wiejskich powinna być jednym z kluczowych instrumentów wyrównywania szans życiowo-zawodowych mieszkańców wsi.

Z powodu ujemnego przyrostu naturalnego spada liczba uczniów szkół podstawowych. W roku 2004/2005 liczba ta zmalała o prawie 32% w stosunku do roku szkolnego 1999/2000. Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest sukcesywne zmniejszanie się liczby szkół podstawowych - na przestrzeni lat 1999-2005 o 16,4% (kraj 16,9%). Struktura organizacyjna szkolnictwa podstawowego jest zbliżona do średniej krajowej. Na jeden oddział nauczania przypada 19 uczniów (w kraju 21) z czego w miastach 24 (tak jak w kraju), a na wsi 16 (w kraju 18). Najgorsza sytuacja jest w dużych miastach, gdzie w wielu szkołach liczba uczniów w oddziale znacznie przewyższa średnią dla województwa. Obniża to komfort, a co za tym idzie, jakość nauczania. Wymusza także system zmianowy, co nie sprzyja rozwojowi osobowościowemu i intelektualnemu uczniów. Problemem jeśli chodzi o infrastrukturę edukacyjną jest poziom wyposażenia w pomoce naukowe, a także dostęp do obiektów sportowych.

Prognoza demograficzna¹⁸ przewiduje, że w latach 2004-2020 nastąpi 34% spadek liczby dzieci w wieku 0-6 lat, 35% spadek liczby dzieci w wieku 7-12 lat i 47% w przedziale 13-18 lat. Oznacza to konkretne konsekwencje dla sytuacji na rynku pracy zawodów pedagogicznych oraz

¹⁸, Analiza prognozy ludnościowej i przepływów migracyjnych województwa lubelskiego, Urząd Statystyczny w Lublinie, Lublin 2005.

wyzwania dla polityki edukacyjnej związane z wykorzystaniem potencjału edukacyjnego, podniesieniem jakości edukacji oraz redukcją sieci szkół. Zwłaszcza ta ostatnia niesie za sobą konkretne niebezpieczeństwa zmniejszenia, i tak już niekorzystnych w stosunku do miast, szans edukacyjnych młodzieży wiejskiej. Dlatego szczególnie ważne jest podejmowanie starań o zachowanie dotychczasowych szkół w ośrodkach wiejskich.

Liczba szkół ponadpodstawowych i ponadgimnazjalnych wzrosła w ciągu ostatnich pięciu lat o 15%. Obserwuje się zmniejszenie liczby uczniów szkół zasadniczych zawodowych na rzecz wzrostu liczby uczniów w szkołach średnich kończących się maturą (wzrost w stosunku do roku 1999/2000 o 13,7%). Trend ten z jednej strony powoduje korzystne zmiany strukturalne w szkolnictwie ponadpodstawowym, z drugiej jednak może doprowadzić do pojawienia się luki na rynku pracy. Szczególnym zainteresowaniem cieszą się zwłaszcza licea ogólnokształcące, które nie dają określonego zawodu, ale przygotowują do kontynuowania nauki na studiach. Daje to szansę na podniesienie poziomu wykształcenia mieszkańców Lubelszczyzny, który choć od kilku lat stale rośnie, wciąż jest niższy od przeciętnego w kraju.

Region oferuje bogatą ofertę kształcenia wyższego, a jego stolica jest największym ośrodkiem akademickim we wschodniej Polsce. W roku 2004/2005 w województwie lubelskim kształcenie na poziomie wyższym zapewniało 20 (8 miejsce w kraju) szkół wyższych (wzrost od 2000 r. o 7), a także 10 filii i oddziałów zamiejscowych. Wśród województw Lubelszczyzna zajmuje wysoką 7 pozycję pod względem ilości studentów szkół wyższych przypadających na 10 tys. mieszkańców. Wskaźnik ten dla województwa wynosi 256 studentów (dla Polski 278; dla krajów UE – średnio 324).

Obecnie najchętniej wybieranymi kierunkami są: administracja (10,4 %), pedagogika (8,1%), prawo (7,4%) oraz ekonomia (3,4%). Paradoksalnie są to kierunki charakteryzujące się najwyższym poziomem bezrobocia wśród absolwentów. Świadczy to o nieprzystosowaniu systemu edukacji do realiów rynkowych mimo, iż szkoły wyższe systematycznie poszerzają swoje oferty edukacyjne, tworząc nowe kierunki studiów i dostosowując je do potrzeb regionalnego rynku pracy.

Kształcenie ustawiczne

Kształcenie ustawiczne powinno stanowić istotne uzupełnienie możliwości edukacyjnych społeczeństwa. Niestety udział mieszkańców Lubelszczyzny w szkoleniach i kształceniu ustawicznym nie jest powszechny. Ocenia się, że tylko około 20% mieszkańców regionu w wieku 25-64 lata uczestniczy w różnych formach kształcenia ustawicznego (w formach szkolnych, jak i pozaszkolnych). Jest to zdecydowanie poniżej średniej w kraju (30%) i Unii Europejskiej (42%). Do głównych przyczyn niskiego uczestnictwa społeczeństwa w kształceniu ustawicznym należy zaliczyć: brak motywacji do systematycznego odnawiania swoich kwalifikacji, nieuregulowany system uznawania kwalifikacji nabytych w drodze kształcenia ustawicznego oraz słabo rozwinięta infrastruktura placówek kształcenia ustawicznego (w tym zły stan materialny bazy edukacyjnej, nie pozwalający na prowadzenie zajęć praktycznych).

Dostęp do sportu

W nowoczesnych społeczeństwach sport jest jedną z ważnych wartości kulturowych wpływających na zdrowie, rozwój człowieka, jakość życia. Stanowi także istotny bodziec rozwoju

wielu gałęzi gospodarki tworząc szeroki rynek pracy. Dlatego bardzo niepokojącym jest fakt, iż na przestrzeni ostatnich lat w regionie słabnie zainteresowanie uprawianiem sportu. Niewątpliwie na taki stan rzeczy zasadniczy wpływ ma niedostateczna infrastruktura sportowa, na rozwój której brak środków finansowych. Mimo podejmowanych przez samorzady terytorialne w ostatnich latach działań mających na celu jej poprawę, m.in. poprzez budowę i modernizację otwartych obiektów sportowych (w tym pływalni), przedsięwzięcia te nie wpłynęły w znaczący sposób na zwiększenie ilości obiektów sportowych.

Dostęp ludności do usług i dóbr kultury

Jednym z podstawowych wyznaczników jakości i warunków życia w regionie jest dostęp społeczeństwa do dóbr i usług kultury. Według syntetycznego wskaźnika oceny dostępu usług kulturalnych, uwzględniającego dostępność usług w zakresie bibliotek i czytelnictwa, wydawnictw, szkół artystycznych, instytucji artystycznych oraz samorządowych nakładów na kulturę, województwo lubelskie należy do regionów o niskiej dostępności do usług kultury¹⁹.

Upowszechnianie różnych form życia kulturalnego odbywa się przede wszystkim w Lublinie – jako centrum kulturalnym Polski Wschodniej. Działa tu kilka scen teatralnych: Teatr im Juliusza Osterwy, Teatr im H. C. Andersena, Teatr Muzyczny i Filharmonia. Poza Lublinem znaczącymi ośrodkami życia kulturalnego są: Zamość, Kazimierz Dolny, Biała Podlaska, Chełm, Puławy, Włodawa (miasto leżące na styku trzech kultur), Łuków i Biłgoraj. W województwie odbywają się liczne imprezy kulturalne o znaczeniu międzynarodowym, tj. Festiwal Trzech Kultur we Włodawie, Międzynarodowe Spotkania Wokalistów Jazzowych w Zamościu, Międzynarodowy Konkurs Młodych Skrzypków im H. Wieniawskiego, Międzynarodowe Spotkania Folklorystyczne, Międzynarodowy Festiwal Teatralny „Konfrontacje Teatralne” w Lublinie, Zamojskie Lato Teatralne, Lubelskie Forum Sztuki Współczesnej im. W. Lutosławskiego.

Podstawowe znaczenie w zakresie dostępu obywateli do kultury i jej szerokiego upowszechniania mają biblioteki publiczne. W województwie lubelskim w latach 2000-2004 odnotowano spadek ilości bibliotek i ich filii o 25 placówek (3,9%), w kraju spadek wyniósł 2,9%.

W porównaniu do 1999 roku sukcesywnemu zmniejszaniu ulega liczba kin zarówno w kraju jak i w regionie (odpowiednio o: 20,2% i 27,9%).

Oprócz omawianych form życia kulturalnego w województwie działa 39 muzeów (łącznie z oddziałami), w tym mające międzynarodowe znaczenie muzeum martyrologiczne na Majdanku, Muzeum Lubelskie (na Zamku) oraz Muzeum Zamojskich w Kozłowie (jedno z nielicznych w kraju muzeów rezydencjonalnych).

Na przełomie ostatnich kilku lat liczba osób zwiedzających wystawy muzealne zarówno w kraju jak i w województwie uległa znacznemu zwiększeniu. Liczba zwiedzających wystawy i muzea na 1000 ludności wzrosła z 361 osób w 2000 r. do 990 w roku 2005.

Dostęp do usług społeczeństwa informacyjnego

Możliwość nieskrępowanego uczestnictwa mieszkańców regionu w zdobyczach cywilizacyjnych związanych z rozwojem społeczeństwa informacyjnego jest obecnie jednym

¹⁹ Uzupełnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004-2020, Warszawa, str. 55

z podstawowych warunków poprawy jakości kapitału ludzkiego i wyrównywania szans rozwojowych ludzi zamieszkujących obszary wiejskie.

W ostatnich latach można zaobserwować zwiększenie dostępności do komputerów w szkołach Lubelszczyzny, co jest wynikiem szeroko prowadzonej akcji komputeryzowania polskich szkół (od 2000 roku w polskich szkołach przybyło ponad 100 tys. komputerów).

Tab. 9. Dostęp do komputera i internetu w szkołach w 2005r.

	Lubelskie	Polska
Liczba komputerów w szkołach podstawowych	11 239	163 680
- liczba uczniów na 1 komputer	13,78	20,00
- liczba uczniów na 1 komputer z Internetem	19,02	21,67
Liczba komputerów w gimnazjach	4 347	91 209
- liczba uczniów na 1 komputer	17,39	23,00
- liczba uczniów na 1 komputer z Internetem	19,31	19,67
Liczba komputerów w liceach ogólnokształcących	3 687	53 978
- liczba uczniów na 1 komputer	14,10	13,60
- liczba uczniów na 1 komputer z Internetem	15,50	15,20
Liczba komputerów w szkołach zawodowych, technikach i liceach profilowanych	4 748	73 934
- liczba uczniów na 1 komputer	11,46	18,53
- liczba uczniów na 1 komputer z Internetem	13,18	21,89

Źródło: Bank Danych Regionalnych US

Z powyższego zestawienia wynika, że wskaźniki dostępności komputerów i internetu w szkołach województwa lubelskiego są porównywalne ze średnimi w skali kraju. Trzeba jednak pamiętać, że odbiegają one znacznie od poziomu europejskiego (w szkołach UE-15 średnio na jeden komputer z internetem przypada 12 uczniów).

Również porównywalne ze średnimi w kraju są wskaźniki nasycenia gospodarstw domowych w sprzęt informatyczno-komunikacyjny. Istotnym problem jest jednak konieczność ponoszenia stosunkowo wysokich opłat za korzystanie z infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (szczególnie na obszarach wiejskich).

Tab. 10. Wykorzystanie nowych technologii w gospodarstwach domowych

	Lubelskie	Polska
TV	97,80%	98,20%
Telefon komórkowy	62,40%	65%
TV (antena satelitarna)	31,70%	48,20%
Komputer	33,40%	38,60%
Dostęp do Internetu	16,40%	22,50%
Abonenci telewizji kablowej		
- ogółem	164736	3664431
- na 1000 ludności	75,4	96

Źródło: Bank Danych Regionalnych US, Ekspertyza Dr Michała Boniego „Kapitał ludzki, kapitał społeczny a wyzwania rynku pracy na obszarach Polski Wschodniej”, październik 2006.

Jakość kapitału społecznego

Kapitał społeczny i jego jakość jest obecnie jednym z głównych czynników decydujących o poziomie rozwoju danego społeczeństwa. Istotnymi elementami składowymi kapitału społecznego są: zaufanie do ludzi i instytucji, pozycja i rola organizacji pożytku społecznego, skala wolontariatu, aktywność obywatelska mierzona między innymi udziałem w wyborach i działaniami na rzecz dobra wspólnego, gotowość do filantropii i stopień uwewnętrznienia norm moralnych²⁰. Dzięki zaufaniu, zrozumieniu i umiejętności współdziałania można uzyskać efekt synergiczny realizowanych przedsięwzięć. Dlatego też wartości te stanowią wymierną wartość ekonomiczną, a także są podstawą do budowania i rozwijania społeczeństwa obywatelskiego. Umacnianie kapitału społecznego sprzyja rozwojowi przedsiębiorczości, a także przyczynia się do ograniczenia wykluczenia społecznego.

Obecnie trudno jednoznacznie oszacować poziom kapitału społecznego w regionie. Jednak analizując poszczególne elementy składowe można stwierdzić, że województwo lubelskie charakteryzuje się niską jakością kapitału społecznego. Za takim stwierdzeniem przemawiają między innymi następujące argumenty:

- obserwowany niski poziom zaufania społecznego do władz i instytucji publicznych (połączony z niskim stopniem otwartości na innych),
- stosunkowo słabo rozwinięty sektor organizacji pozarządowych w regionie (z 12 organizacjami na 10 tys. mieszkańców województwo zajmuje 11 miejsce w kraju),
- niższa niż w innych częściach kraju aktywność mieszkańców w zakresie wolontariatu i filantropii,
- brak w regionie wyrazistych elit społecznych i politycznych zdolnych do odgrywania roli liderów zmian (pomimo istnienia silnego ośrodka akademickiego),
- niska sprawność instytucjonalna jednostek samorządowych, mierzona takimi kryteriami jak: jakość obsługi, uczciwość, innowacyjność, jakość planowania i zarządzania finansowego, jakość stanowionego prawa, stabilność polityczna (14 miejsce w kraju.)²¹

²⁰ Dr Michał Boni, *Kapitał ludzki, kapitał społeczny a wyzwania rynku pracy na obszarach Polski Wschodniej*, październik 2006.

²¹ P. Swianiewicz, *Sprawność instytucjonalna administracji samorządowej w Polsce – różnicowania regionalne*, [w:] J. Szomburg (red.), *Polityka regionalna państwa pośród uwikłań instytucjonalno-regulacyjnych*.